

Nr 45.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med anhållan om riksdagens yttrande angående vissa av den internationella arbetsorganisationens konferens år 1937 vid dess tjugotredje sammanträde fattade beslut; given Stockholms slott den 14 januari 1938.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed anhålla om riksdagens yttrande angående de i nämnda protokoll omförmälda, av den internationella arbetsorganisationens konferens år 1937 vid dess tjugotredje sammanträde fattade besluten.

GUSTAF.

Gustav Möller.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 14 januari 1938.

N ä r v a r a n d e:

Statsministern HANSSON, statsråden PEHRSSON-BRAMSTORP, WESTMAN, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, SKÖLD, NILSSON, QUENSEL, FORSLUND.

Efter gemensam beredning med t. f. chefen för utrikesdepartementet anmäler chefen för socialdepartementet, statsrådet Möller, vissa av den internationella arbetskonferensen år 1937 fattade beslut samt anför:

Inledning.

Fredsfördraget i Versailles av den 28 juni 1919 mellan de allierade och associerade makterna, å ena, samt Tyska riket, å andra sidan, vars del I omfattar förbundsakten för nationernas förbund, innehåller i del XIII ett social-

politiskt reformprogram samt tillika bestämmelser om den institution, internationella arbetsorganisationen, som har till uppgift att förverkliga detta program.

Av berörda bestämmelser framgår bland annat, att organisationens beslutande församling, den internationella arbetskonferensen, har att beträffande förslag, som äro uppförda på dess dagordning, välja mellan två former för godtagande. Antingen skall beslutet resultera i ett förslag till internationell konvention, avsedd att ratificeras av organisationens medlemmar, eller ock skall det utmynna i en rekommendation, avsedd att tagas under övervägande vid lagstiftning eller annorledes, men utan den bindande karaktär, som tillkommer en ratificerad konvention.

I fråga om verkställighet av konferensens beslut stadgas, att varje medlem av organisationen skall vara förbunden att inom ett år från avslutandet av ett konferenssammanträde underställa därå antagna rekommendationer och konventionsförslag den eller de myndigheter, till vilkas kompetensområden respektive frågor höra, för deras omgestaltande till lag eller vidtagande av andra åtgärder. Om det till följd av exceptionella omständigheter är omöjligt att fullgöra nyss berörda förpliktelse inom ett år, skall den fullgöras snarast möjligt och under intet förhållande senare än 18 månader från sammanträdets avslutande. Därest en rekommendation ej leder till någon lagstiftningsåtgärd eller annat åtgörande för dess genomförande eller om ett konventionsförslag icke vinner vederbörande myndighets eller myndigheters bifall, skall respektive medlem av organisationen icke vara underkastad någon vidare förpliktelse med hänsyn därtill.

Närmare upplysningar om internationella arbetsorganisationen och dess verksamhet hava lämnats i propositionen nr 361 till 1921 års riksdag. Därutinnan kan även hänvisas till ett genom delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet på Kungl. Maj:ts uppdrag år 1928 utgivet arbete »Internationella arbetsorganisationen. I. Allmän del».

Den internationella arbetsorganisationens tjugotredje sammanträde hölls i Genève under tiden 3—23 juni 1937. Antalet representerade stater utgjorde 53, av vilka 39 sänt fullständiga delegationer, d. v. s. två regeringsombud samt ett ombud från vardera av arbetsgivar- och arbetarsidorna. Sverige deltog i sammanträdet med en fullständig delegation.¹

¹ Genom Kungl. Maj:ts beslut den 13 maj 1937 hade att deltaga i konferensen från svensk sida utsetts:

såsom *regeringsombud* f. d. byråchefen J. A. E. Molin och f. d. yrkesinspektrisen Kerstin Hesselgren med chefen för arbetsrådet J. V. Nordin och byråchefen E. V. Gabrielsson såsom experter;

såsom *arbetsgivarombud* direktören K. K. Wistrand med direktören B. Heyman, direktören för Sveriges textilindustriförbund E. W. Paues och verkställande direktören i svenska arbetsgivareföreningens allmänna grupp K. F. Söderbäck såsom experter; samt

såsom *arbetarombud* andre ordföranden i landsorganisationen i Sverige G. Andersson med ordföranden i svenska byggnadsträarbetareförbundet N. Linde, ordföranden i svenska typografförbundet S. Cruse, ordföranden i svenska textilarbetareförbundet G. Wennström, förtroendemannen i svenska litografförbundet G. Lindblom och förtroendemannen i svenska bokbindarförbundet D. Eriksson såsom experter samt redaktör S. Backlund såsom språkexpert.

Vid sammanträdet antog arbetskonferensen fyra konventionsförslag och sju rekommendationer, nämligen:

1) Rekommendation (nr 50) angående internationell samverkan i avseende å offentliga arbeten.

2) Rekommendation (nr 51) angående nationell planering av offentliga arbeten.

3) Förslag till konvention (nr 59) angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete (reviderad 1937).

4) Förslag till konvention (nr 60) angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete (reviderad 1937).

5) Rekommendation (nr 52) angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete i familjeföretag.

6) Förslag till konvention (nr 61) angående förkortning av arbetstiden inom textilindustrin.

7) Förslag till konvention (nr 62) angående säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrin.

8) Rekommendation (nr 53) angående säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrin.

9) Rekommendation (nr 54) angående inspektion inom byggnadsindustrin.

10) Rekommendation (nr 55) angående samverkan till förekommande av olycksfall inom byggnadsindustrin.

11) Rekommendation (nr 56) angående yrkesutbildning för byggnadsindustrin.

Genom delegationens för det internationella socialpolitiska samarbetet försorg utarbetade översättningar av originaltexterna till konferensens beslut torde få såsom bilaga (*Bilaga A*) fogas till statsrådsprotokollet i detta ärende. I fråga om beslutens innehåll får jag, i den mån redogörelse därför ej lämnas i det följande, hänvisa till denna bilaga.

De ovan nämnda elva konventionsförslagen och rekommendationerna kunna grupperas i fyra avdelningar, nämligen: I. Offentliga arbeten (rekommendationerna nr 50 och 51); II. Minimiåldern för barns användande till arbete (konventionsförslagen nr 59 och 60 samt rekommendationen nr 52); III. Arbetstidsförkortning inom textilindustrin (konventionsförslaget nr 61); samt slutligen IV. Arbetets säkerhet inom byggnadsindustrin (konventionsförslaget nr 62 och rekommendationerna nr 53—56). Med hänsyn till den ämnesgemenskap, som råder inom dessa grupper, har det synt mig lämpligt att i den följande framställningen följa denna indelning.

Rekommendationerna (nr 50 och 51) angående offentliga arbeten.

Rekommendationernas bestämmelser.

De båda rekommendationerna rörande offentliga arbeten innehålla vissa riktlinjer för planmässigt anordnande av offentliga arbeten i syfte att motverka konjunkturvåxlingarna samt för en till internationella arbetsbyråknuten internationell informationsverksamhet rörande dylika arbeten.

Den allmänna uppfattning om de offentliga arbetenas betydelse i konjunkturutvecklingen och därmed om möjligheterna att utnyttja offentliga arbeten som konjunkturpolitiskt och arbetslöshetspolitiskt instrument, varpå rekommendationerna bygga, uttalas i ingressen till rekommendationen (nr 51) angående nationell planering av offentliga arbeten. Det framhäves där, att utgifterna för de offentliga arbetena, varmed åsyftas samtliga arbeten, som företagas, finansieras eller understödjas av offentlig myndighet, i allmänhet ha visat benägenhet att stiga under år av goda konjunkturer och att sjunka under år av depression, därest en förutseende planering av de offentliga arbetena icke företagits. Dessa arbeten komma sålunda att skärpa konjunkturväxlingarna i produktion och sysselsättning samt förvärra således knappheten på vissa kategorier av arbetare under uppsvingsperioder och arbetslösheten under depressioner. I motsättning härtill framhåller konferensen önskvärdheten av att de offentliga arbetena givas en rytm, som är ägnad att såvitt möjligt dämpa de ekonomiska växlingarna, och att en sådan politik givas en enhetlig tillämpning i avseende å samtliga offentliga arbeten, vilket förutsätter ett samordnande av de administrativa och finansiella metoder, som tillämpas av olika myndigheter. Slutligen är det enligt konferensens uppfattning av vikt, att sådana anordningar vidtagas beträffande rekrytering och användande av arbetare, att de offentliga arbetena tillförsäkras högsta möjliga effektivitet såsom medel mot arbetslöshet.

I fråga om tidsplaneringen av de offentliga arbetena framhålles i första delen av rekommendationen nr 51 önskvärdheten av att det under perioder av goda konjunkturer på förhand träffas förberedelser för arbeten, som kunna hållas i reserv eller överskrida normala behov och äro färdiga att igångsättas, så snart det finnes påkallat med hänsyn till det ekonomiska lägets försämring. Arbetena böra så inriktas, att de stimulera kapitalvaruindustrierna eller konsumtionsvaruindustrierna, allt eftersom det ekonomiska läget så kan påfordra. Tidsplaneringen bör omfatta alla offentliga arbeten, vare sig de företagas av centrala myndigheter, distrikts- eller lokala myndigheter, allmännyttiga företag eller av samfällighet eller enskild person med understöd eller lån från offentlig myndighet.

De åtgärder till finansieringen av sålunda tidsplanerade offentliga arbeten, som i rekommendationens andra del föreslås, innebära väsentligen, å ena sidan, en restriktiv finanspolitik genom reserverande av medel, begränsande av de offentliga samfälligheternas lånemöjligheter och återbetalande av lån under högkonjunkturerna samt, å andra sidan, under depressionerna lånefinansiering av sådana offentliga arbeten, som äro ägnade att stimulera återhämtningen, och överhuvud taget en penningpolitik, som befordrar kreditexpansionen och håller räntan låg.

Den arbetsmarknadspolitiska sidan av frågan om offentliga arbeten beröres av rekommendationens tredje och fjärde delar. De offentliga arbetena böra inbegripa sådana, som ge sysselsättning åt unga personer, kvinnor och icke-manuella arbetare. Rekryteringen bör företrädesvis ske genom den offentliga arbetsförmedlingen. Åt utländska arbetare, som hava tillstånd att bo i

landet, böra, under förbehåll av reciprocitet, beredas samma villkor vid offentliga arbeten som inhemska arbetare. Slutligen fastslås beträffande lönesättningen principen, att lönerna vid de offentliga arbetena icke böra understiga den öppna marknadens.

De ur svensk synpunkt praktiskt viktigaste av rekommendationens bestämmelser torde vara de, som gälla de nationella organ, vilka enligt rekommendationens tredje och femte punkter borde för ändamålet upprättas. Rekommendationen förutsätter antingen ett enhetligt organ eller två med varandra samverkande, det ena för uppgiften att organisera och tidsplanera de offentliga arbetena, det andra för de finansiella frågorna. De uppgifter, som skulle tillkomma detta eller dessa organ, skulle vara å ena sidan att samla upplysningar rörande olika slag av offentliga arbeten, befordra förhandsberedningen av arbetena samt ge anvisningar och råd rörande den tid, som med hänsyn till konjunkturläget förändringar är lämplig för arbetenas bedrivande, å andra sidan att ge den centrala myndigheten råd beträffande finans- och penningpolitiken och över huvud medverka till ett samordnande av de olika sidorna av den konjunkturpolitik, i vilken de offentliga arbetena ingå.

Rekommendationen nr 50 angående internationell samverkan i avseende å offentliga arbeten syftar till att inom internationella arbetsorganisationens ram åstadkomma en viss internationell samverkan i fråga om en konjunkturdämpande och arbetslöshetsmotverkande politik med offentliga arbeten. Konferensen hemställer, att varje medlemsstat skall lämna internationella arbetsbyråns årliga rapporter med statistiska och andra upplysningar rörande utförda och planerade offentliga arbeten, vilka rapporter såvitt möjligt skulle meddelas enligt en enhetlig plan, innefattande särskilt arbetenas kostnad, finansiering och antal sysselsatta arbetare. Vidare hemställer konferensen, att varje medlem måtte samverka med den internationella kommission, som arbetsbyråns styrelse för ändamålet upprättar, samt omsorgsfullt överväga åtgärder, som kunna föranledas av de rapporter, vilka styrelsen kan komma att tillställa medlemmen som resultat av nämnda kommissions överläggningar.

Förberedande behandling.

De två rekommendationerna angående offentliga arbeten hava vid internationella arbetskonferensen varit föremål för endast en diskussion; de hava alltså icke underkastats den sedvanliga dubbla diskussionsproceduren. Våren 1937 utsände internationella arbetsbyråns till medlemsstaterna en rapport i ämnet. I de yttranden över rapporten, som inhämtades av delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet från olika myndigheter och organisationer, framfördes — oavsett växlande uppfattningar i det allmänna principspörsmålet om offentliga arbetens tidsplanering och finansiering — betänkligheter mot den synnerligen omfattande och ingående uppgiftsskyldighet, som i rapporten föreslogs.

Vid utskottsbehandlingen under konferensen av arbetsbyråns förslag i

ämnet beslöts att från rekommendationsförslaget angående internationell samverkan i fråga om offentliga arbeten avskilja en såsom bilaga till rekommendationsförslaget fogad gemensam plan för upplysningar rörande offentliga arbeten, vilken innehöll långtgående och detaljerade krav på upplysningar. Planen skulle likväl intagas i utskottets rapport och göras till föremål för vidare behandling av en internationell kommission, som arbetsbyråns styrelse i en av konferensen antagen resolution anmodades att snarast möjligt upprätta. Denna kommission skulle jämväl hava att granska och bearbeta de från medlemsstaterna till arbetsbyrån insända upplysningarna angående offentliga arbeten.

De två nu föreliggande rekommendationerna jämte nyssnämnda resolution vunno vid den slutliga omröstningen i konferensens plenum enhällig anslutning.

Yttrande.

Över rekommendationerna rörande offentliga arbeten har delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet den 4 december 1937 avgivit utlåtande och däri anfört bland annat följande.

De båda rekommendationernas huvudsakliga uppgift — att så långt möjligt säkerställa en lämplig rytm för de offentliga arbetena — vore obestridligen värd beaktande, men det syntes tvivelaktigt, om från svensk sida åtminstone för närvarande något av mer väsentlig betydelse vore att åtgöra med hänsyn till dessa rekommendationer. Särskilt gällde detta i fråga om den rekommendation, som avsåge att åvägabringa och reglera en internationell samverkan. Sedan den tidigare vid denna rekommendation fogade planen för den internationella upplysningsverksamheten blivit frånskild och innan någon ny plan i dess ställe blivit fastställd, torde de i rekommendationens punkter 1) och 2) framställda uppmaningarna icke gärna kunna leda till några åtgärder. Ännu mindre syntes de uppmaningar, som meddelades i de återstående punkterna, 3) och 4), nu kunna efterkommas, då den däri förutsatta internationella kommissionen ännu ej kommit till stånd.

Den andra rekommendationen, angående nationell planering av offentliga arbeten, har synts delegationen kunna tillerkännas större betydelse, då den vore direkt inriktad på det huvudsakliga målet för den ifrågavarande aktionen, d. v. s. den konjunkturutjämnande planeringen av de offentliga arbetena, och då dess uppmaningar väsentligen vore begränsade till att avse åtgärder inom de enskilda staterna. Delegationen är emellertid tveksam, vilken av de i rekommendationens två första delar framställda uppmaningarna — reglerna rörande rekrytering, lönesättning o. s. v. i de två senare delarna synas delegationen tämligen främmande för rekommendationens egentliga ändamål — skäligen böra leda till vidtagande av särskilda åtgärder i vårt land. Delegationen har anfört:

Innehållet i punkterna 1) och 2) utgjordes i alldeles övervägande mån av tämligen självklara principdeklarationer utan förslag till anordningar för deras förverkligande, och detsamma torde med visst skäl även kunna sägas om innehållet av punkt 4). I punkt 5) förordades befogenheter, som knappast läte sig väl förena med grunderna för vår nuvarande statsförvaltning. Av beskaffenhet att skäligen kunna beaktas för förverkligande hos oss åter-

stode sålunda egentligen endast punkt 3), som även i och för sig förefölle att vara den mest betydelsefulla i rekommendationen. Huruvida tillfyllestgörande skäl nu förefunnes för upprättande här i landet av ett särskilt organ för fullgörande av de uppgifter, som avgåves i denna punkt, ansåge sig delegationen emellertid icke kunna med säkerhet bedöma. Enligt delegationens förmenande kunde det ifrågasättas, om ej åt det nyupprättade konjunkturinstitutet lämpligen skulle kunna, möjligen efter någon personalförstärkning, tillsvidare uppdragas den väsentliga uppgift, som åsyftades i förevarande punkt, d. v. s. rådgivning med hänsyn till konjunkturutvecklingen i fråga om offentliga arbetens företagande eller reserverande.

Beträffande den i punkt 3 a) angivna uppgiften att centralisera upplysningar rörande olika slag av offentliga arbeten anmärker delegationen, att anordningar för denna uppgifts fullgörande, som otvivelaktigt skulle ingå som ett led i den internationella samverkan, vilken den förra rekommendationen åsyftar, icke gärna kunna ifrågakomma till vidtagande, förrän berörda samverkan blivit närmare reglerad.

Departementschefen.

De principer för de offentliga arbetenas anordnande, som innehållas i de båda rekommendationerna angående offentliga arbeten, överensstämma i allt väsentligt i avseende såväl å arbetenas tidsplanering som å sättet för deras finansiering och den därmed förbundna penningpolitiken med dem, som legat till grund för de senare årens svenska konjunktur- och arbetslöshetspolitik. Man torde kunna säga, att den uppfattning, varpå rekommendationerna bygga, i Sverige kommit till mera medveten och konsekvent tillämpning än i de flesta andra länder.

Rekommendationen angående nationell planering av offentliga arbeten understryker starkt angelägenheten av att åtgärder i syfte att dämpa konjunkturväxlingarna genom offentliga arbetens tidsplanering och därmed sammanhängande finanspolitiska åtgärder i tid förberedas, och därom torde icke någon meningsskiljaktighet kunna råda. Jag hänvisar till bland annat den inventering av arbeten, lämpliga att igångsätta för att motverka en kommande depression, som utförts av 1936 års utredning angående beredskapsarbeten, samt till det i årets statsverksproposition bebådade förslaget till en beredskapsbudget, avsedd att träda i kraft om en starkare försämring av konjunkturläget skulle inträda.

De punkter i de båda rekommendationerna, som skulle kunna föranleda särskilda åtgärder, äro dels de, som gälla samverkan med den internationella kommission, som arbetsbyråns styrelse kan komma att upprätta, samt insändandet till arbetsbyrån av statistiska och andra upplysningar rörande offentliga arbeten, dels ock de, som avse det nationella organet för planering och samordnande av de offentliga arbetena ävensom åtgärderna för deras finansiering.

Enligt min mening böra strävanden till internationell samverkan på ifrågavarande område på allt sätt stödjas från svensk sida. Det är uppenbart, att möjligheterna att driva en effektiv konjunkturpolitik äro i hög grad be-

roende av att i olika länder en så långt möjligt ensartad politik föres. I den mån en internationell informations- och rådgivningsverksamhet av det slag, som i den första rekommendationen föreslås, kan komma att medverka till ett förenhetligande av konjunkturpolitiken i olika länder efter de allmänna riktlinjer, som av arbetskonferensen uppdragits — givetvis med sådana modifieringar, som kunna vara betingade av speciella förhållanden i varje särskilt land — kunna också de framtida möjligheterna för den svenska konjunkturpolitiken komma att gynnsamt påverkas. Det synes mig därför av vikt, att Sverige blir företrätt i den internationella kommission, som i rekommendationen förutsättes. — Vad angår det statistiska uppgiftslämnandet beträffande offentliga arbeten, kan anmärkas, att sådana allmänna uppgifter, som i rekommendationen omtalas, utan svårighet kunna lämnas från svensk sida. I fråga om den plan för uppgiftslämnandet, som nyssnämnda kommission skall utarbeta, synes det angeläget, att specificeringen av uppgifterna icke drives så långt, att däri komma att ingå detaljer, som sakna större betydelse för bedömandet av förhållandena i stort.

Det i den andra rekommendationen föreslagna enhetliga organet eller, alternativt, de två organen för samordnande av åtgärder, sammanhängande med den nationella planeringen av de offentliga arbetena, skulle hava uppgifter, som synas mycket vittgående och delvis oklart bestämda. Som delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet anmärkt, äro vissa av de befogenheter, som i rekommendationen föreslagits tillkomma ifrågasvarande organ, sådana, att de knappast låta sig förena med grunderna för vår statsförvaltning. De rena undersöknings- och informationsuppgifterna på området torde naturligen falla under det nyupprättade konjunkturinstitutet. Vissa av de uppmaningar, som innehållas i rekommendationens nu ifrågasvarande delar, synas värda beaktande, om i framtiden administrativa förändringar beträffande de offentliga arbetenas bedrivande finnas påkallade.

Konventionsförslagen (nr 59 och 60) samt rekommendationen (nr 52) angående minimiålder för barns användande till arbete.

Förslagets bestämmelser.

De båda vid arbetskonferensens sammanträde 1937 antagna konventionsförslagen rörande minimiålder för barns användande till industriellt respektive icke-industriellt arbete utgöra revisioner av de tidigare vid konferensens första (1919) respektive sextonde (1932) sammanträden antagna, av Sverige ännu icke ratificerade konventionsförslagen i ämnet. Den huvudsakliga innebörden av revisionen är, att minimiåldern höjes från i förutvarande konventionsförslag gällande fjorton till femton år.

Tillämpningsområdet för det första av nu ifrågasvarande konventionsförslag är industriella företag, varmed avses gruvor, stenbrott och andra mineral-

utvinningsföretag, tillverknings- och kraftföretag, byggnads- och anläggningsarbeten samt transportverksamhet med undantag av transport för hand. Det senare konventionsförslaget äger tillämpning å varje arbete, som icke regleras i förutnämnda konventionsförslag eller i konventionerna angående minimiåldern för barns användande i jordbruket (1921), respektive till sjöss (1936).

Beträffande industriellt arbete medgives undantag från den allmänna regeln, att barn under femton år ej må användas till arbete, blott för företag, vari sysselsätts endast medlemmar av arbetsgivarens familj, och detta försåvitt icke sysselsättningen på grund av sin natur eller de förhållanden, varunder den utövas, är farlig för därtill använda personers liv, hälsa eller moral. Det senaste förbehållet innebär en inskränkning av omfattningen av undantaget för familjeföretag enligt 1919 års konvention, vilket undantag var generellt. Till denna punkt anknyses rekommendationen angående minimiålder för användande av barn till industriellt arbete i familjeföretag. Konferensen uttalar däri, att man med skäl kan hoppas, att det skall bliva möjligt att inom en nära framtid fullständigt avskaffa berörda undantag, varför konferensen hemställer till medlemmarna av internationella arbetsorganisationen att bemöda sig att tillämpa sin lagstiftning angående minimiålder för användande till arbete i alla industriella företag, därunder inbegripna familjeföretagen. — Bestämmelserna i konventionsförslaget angående industriellt arbete äga icke tillämpning å av offentlig myndighet godkänt och övervakat arbete i yrkesskolor.

Konventionsförslaget angående icke-industriellt arbete skall ej tillämpas å fiske till havs, arbete av väsentligen uppfostrande art i godkända och kontrollerade tekniska och yrkesskolor, som drivas utan vinstsyfte, samt, efter beslut av vederbörande nationella myndighet, arbete i företag, vari endast sysselsätts medlemmar av arbetsgivarens familj, under villkor att arbetet icke är skadligt eller farligt, och husligt arbete i familj, vilket utföres av medlemmar av familjen.

Beträffande sådana arbeten, varå konventionsförslaget angående icke-industriellt arbete äger tillämpning, är den allmänna regeln, att barn under femton år eller barn, vilka, ehuru de uppnått nämnda ålder, ännu äro underkastade primär skolplikt enligt den nationella lagstiftningen, icke må användas därtill. Härifrån göres det undantaget, att barn, som fyllt tretton år, må utom de för skolgången bestämda timmarna användas till lätt arbete, som icke är skadligt för deras hälsa eller normala utveckling och icke är av beskaffenhet att menligt inverka på deras skolgång eller förmåga att tillgodogöra sig undervisningen, dock med den inskränkningen att barn, som fyllt tretton men ej fjorton år, icke må användas till lätt arbete under mer än två timmar om dagen, vare sig å skol- eller lovdagar, och icke må åt skolan jämte lätt arbete ägna mer än sammanlagt sju timmar om dagen. Beträffande det antal timmar om dagen, varunder barn över fjorton år må användas till lätt arbete, skall den nationella lagstiftningen bestämma. Lätt arbete skall vara förbjudet å söndagar och lagstadgade allmänna högtidsdagar samt nattetid. — I konstens, vetenskapens eller undervisningens intresse må slutligen den nationella lagstiftningen med vissa begränsningar och medelst individuella tillstånd medgiva

undantag från ovannämnda bestämmelser, så att barn kunna uppträda vid offentliga föreställningar och såsom skådespelare eller statister deltaga i filminspelningar.

Gällande bestämmelser.

Bestämmelserna i svensk lagstiftning i förevarande hänseende återfinnas i lagen den 29 juni 1912 om arbetarskydd, vars 9 § förbjuder minderårigs användande till arbete, förrän den minderårige fyllt tretton år. I 10 § arbetarskyddslagen förbjödes användande av barn under fjorton år till industriellt arbete samt byggnads-, skogsavverknings-, kolnings- och transportarbete; förbudet gäller icke distribution av varor eller utträttande av bud eller ärenden. Dessa bestämmelser äga enligt 1 § arbetarskyddslagen icke tillämpning på arbetsgivares egna barn, oavsett om i företaget sysselsätts endast medlemmar av arbetsgivarens familj eller icke. Yrkesinspektionens chefsmyndighet må bevilja eftergift från de i 9 och 10 §§ meddelade förbuden i fråga om lätt arbete, som bedrivs i fria luften och fortgår allenast under kortare tid av året samt icke regleras av samband med mekaniskt driven arbetsprocess, och jämväl i särskilda fall från förbudet mot industriellt och därmed jämställt arbete, där så prövas nödigt till förekommande av sysslolöshet eller annat allvarligt men för den minderårige. Husligt arbete, som ej drives i förvärvssyfte, faller utanför arbetarskyddslagens tillämpningsområde, medan konventionsförslaget rörande icke-industriellt arbete utesluter endast husligt arbete, som utföres av medlemmar av familjen.

Förberedande behandling.

De förutvarande, åren 1919 och 1932 antagna konventionsförslagen rörande minimiålder för barns användande till industriellt respektive icke-industriellt arbete hava, som redan nämnts, icke ratificerats av Sverige. Hinder för ratifikation hava ansetts föreligga framför allt däri, att konventionsförslagens tillämpningsområden äro i vissa hänseenden vidare än den svenska arbetarskyddslagens, samt däri, att den svenska lagen medgiver större undantagsmöjligheter än konventionsförslagen.

I fråga om anledningen till upptagande av ifrågavarande konventionsförslag till revision och förloppet av den förberedande behandlingen framhålles av delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet i förutnämnda utlåtande av den 4 december 1937 bland annat följande.

Denna fråga hade sitt ursprung från 1935 års sammanträde av internationella arbetskonferensen, som då antog ett förslag till rekommendation angående ungdomsarbetslösheten, i vilken rekommendation, till motverkande av nämnda slag av arbetslöshet, bl. a. förordades höjning av minimiåldern för barns användande till arbete, i båda fallen till lägst 15 år. Över en skrivelse från internationella arbetsbyrån rörande sådan revision avgav delegationen yttrande den 11 maj 1936 och avstyrkte däri för Sveriges del anslutning till förslaget, i vad det angick industrien och icke-industriellt arbete. Samma ståndpunkt intog delegationen i ett den 24 maj 1937 avgivet yttrande angående tvenne inom arbetsbyrån utarbetade förslag till revision av respektive konventioner, d. v. s. angående minimiålder för barns användande till industriellt respektive icke-industriellt arbete, vilka revisionsförslag skulle föreläggas det

senaste konferenssammanträdet. I båda fallen biträdde svenska regeringen delegationens mening.

Under plenarbehandlingen av det förra konventionsförslaget vid arbetskonferensen förklarades från de svenska regeringsombudens sida, bland annat, att svenska regeringen principiellt gillade den föreslagna höjningen av åldersgränsen men att skolförhållandena i Sverige, oaktat skolpliktsåldern nyligen blivit utsträckt, i det övervägande antalet orter ännu icke lämpligen medgäve genomförandet av ifrågavarande reform. Beträffande åter den andra konventionen, angående minimiålder i icke-industriellt arbete, skulle den föreslagna förändringen för Sveriges del innebära en höjning av åldersgränsen med två år. Man hade också i Sverige sedan gammalt funnit lämpligt att hava en skillnad på ett år mellan åldersgränserna för arbete inom industrien och inom andra verksamhetsområden — arbetet inom dessa verksamhetsområden vore i regel friare och mindre ansträngande än inom industrien.

Vid den slutliga omröstningen röstade de svenska regeringsombuden för konventionsförslaget angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete med ovan antydda reservation beträffande möjligheten av ratifikation från svensk sida, men avhöllo sig från deltagande i voteringarna om det andra konventionsförslaget samt rekommendationen.

Yttrande.

I förutnämnda yttrande från delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet anser sig delegationen icke hava skäl till ändring i sin förut angivna mening beträffande frågan om vilken ställning vårt land bör intaga till förevarande konferensbeslut om höjning av minimiåldern för barns användande till industriellt och icke-industriellt arbete. Det huvudsakliga skälet för denna ståndpunkt, nämligen angelägenheten av att undgå en mellantid mellan skolpliktens upphörande och tiden för de minderårigas anställande i arbete, kunde visserligen anses hava försvagats genom godtagandet av den 7-åriga skolplikten, men det torde dröja ganska länge, innan denna reform bleve fullt genomförd, och även därefter skulle, om ifrågavarande förhöjda minimiålder infördes, med att sannolikhet i många fall uppkomma en ganska avsevärd lucka i de minderårigas sysselsättande. Delegationen framhåller vidare, att Sverige ännu icke ansett sig lämpligen kunna ratificera de två ursprungliga konventionsförslagen angående minimiålder inom förevarande verksamhetsområden samt att det egentliga skälet för minimiålderns höjning, eller behovet att motverka ungdomsarbetslösheten, för vårt lands del åtminstone för närvarande knappast ägde giltighet.

I fråga om rekommendationen angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete i familjeföretag framhåller delegationen, att det utsträckande, varom rekommendationen hemställer, av tillämpningen av den för industriellt arbete gällande åldersgränsen till familjeföretagen skulle strida mot en i avseende å den svenska arbetarskyddslagstiftningen nära nog undantagslöst tillämpad princip. Denna princip vore för övrigt av så omfattande räckvidd, att den i regel fritog nu ifrågavarande företag från tillämpning av nämnda lagstiftnings samtliga bestämmelser och därmed givetvis även från varje kontroll från yrkesinspektionens sida.

Departementschefen.

Det största hindret för anslutning från svensk sida till konventionsförslaget angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete synes mig utgöras av den alltför rigorösa begränsning av möjligheterna till undantag i fråga om sådant arbete av lättare art, som göres i ifrågavarande konventionsförslag. Detta konventionsförslag kan jag därför icke förorda till ratificering.

I fråga om konventionsförslaget rörande minimiålder för barns användande till industriellt arbete föreligga även, liksom tidigare beträffande det ursprungliga konventionsförslaget, vissa om än mindre hinder för ratifikation, vilka sammanhånga med konstitutiva drag i den svenska arbetarskyddslagen, såsom i fråga om tillämpligheten på familjeföretag. Då anledningen till de föreliggande revisionsförslagen, ungdomsarbetslösheten, icke för närvarande kräver särskilda åtgärder i Sverige, torde frågan om ratifikation lämpligen kunna anstå, till dess en allmän revision av arbetarskyddslagen kommer till stånd. Jag har under övervägande frågan om att igångsätta en sådan revision. Av enahanda skäl, som nyss anförts, anser jag, att den till konventionsförslagen fogade rekommendationen angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete i familjeföretag icke för närvarande bör giva anledning till åtgärder i vårt land.

Förslaget till konvention (nr 61) angående förkortning av arbetstiden inom textilindustrien.**Förslagets bestämmelser.**

Detta konventionsförslag ingår i den serie av specialkonventioner för olika industrier, vilka inom ramen av den principkonvention angående arbetstidens förkortning till fyrtio timmar i veckan, som i proposition nr 15 underställdes 1936 års riksdag, skola i detalj giva bestämmelser om arbetstidens förkortning inom särskilda industrier under hänsynstagande till de speciella förhållandena på respektive arbetsområden. I ingressen till konventionsförslaget hänvisas även till nämnda principkonvention och den däri angivna grundsatsen om fyrtio timmars arbetsvecka med upprätthållande av arbetarnas levnadsstandard.

I och för avgränsning av tillämpningsområdet har i konventionsförslagens 2, 3, 4 och 5 moment gjorts en mycket specificerad teknisk bestämning av vad som är att hänföra till textilindustriella arbetsförrättningar. Förslaget äger tillämpning på personer, som sysselsätts i företag, på villkor att dettas verksamhet uteslutande eller förnämligast avser en eller flera av dessa arbetsförrättningar, därunder inbegripna personer, som sysselsätts i någon gren av dylikt företag, även om denna gren icke uppfyller nämnda villkor, samt på personer, som sysselsätts i någon företagsgren, som enligt definitionen sysslar med textilindustriella arbetsförrättningar, även om beträffande företaget som helhet så icke är fallet. Förslaget äger tillämpning på så-

väl offentliga som enskilda företags personal. I tveksamma fall skall frågan, huruvida företag eller företagsgren uppfylla förutnämnda villkor, avgöras av vederbörande myndighet efter hörande av arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som frågan kan angå. Från tillämpning av bestämmelserna kunna av vederbörande myndighet i samråd med nämnda organisationer undantagas dels personer i företag, vari endast medlemmar av arbetsgivarens familj sysselsättas, dels personer, som på grund av sitt särskilda ansvar icke äro underkastade de vanliga reglerna rörande veckoarbetstiden.

Arbetstiden för personer, på vilka konventionsbestämmelserna äga tillämpning, får icke överskrida fyrtio timmar i veckan i genomsnitt, dock att i fråga om arbeten, vilkas bedrivande med hänsyn till arbetets art måste fortgå utan avbrott vid någon tid på dagen eller natten eller i veckan, den genomsnittliga veckoarbetstiden må uppgå till fyrtyotvå timmar. Den period, till vilken beräkningen av den genomsnittliga veckoarbetstiden får hänföras, ävensom maximiantalet arbetstimmar per vecka skall bestämmas av vederbörande myndighet efter hörande av arbetsgivar- och arbetarorganisationerna. Med »arbetstid» avses den tid, varunder arbetaren står till arbetsgivarens förfogande; däri innefattas icke raster, under vilka arbetaren icke står till arbetsgivarens förfogande.

Överskridanden av arbetstiden enligt den allmänna regeln må i viss fastställd utsträckning medgivas medelst författningar, utfärdade av vederbörande myndighet efter samråd med arbetsgivare- och arbetarorganisationerna. De omständigheter, varunder överskridanden av den stadgade arbetstiden äro medgivna eller i särskilda fall kunna beviljas, äro specificerade i konventionens 5—9 artiklar. All övertid skall betalas med lön, som med minst tjugofem procent överstiger den normala.

För att underlätta tillämpningen av konventionsförslagens bestämmelser skall det åligga företagsledningen att medelst anslag eller på annat godkänt sätt tillkännagiva de regler, som avse arbetstiden, samt i liggare anteckna förlängningen av arbetstiden jämte de därför utbetalda lönebeloppen.

Förslagens artikel 12 innehåller en bestämmelse om övergångsanordningar, enligt vilken vederbörande myndighet under en tidrymd av högst två år från ikraftträdandet av konventionen för respektive medlemsstat må godtaga anordningar, som innebära etappvis skeende förkortning av arbetstiden samt undantagande, helt eller delvis, från tillämpning under nämnda tidrymd av konventionens bestämmelser på vissa kategorier av arbetare eller företag.

Gällande bestämmelser.

Bestämmelserna i svensk lagstiftning i förevarande hänseende återfinnas i lagen den 16 maj 1930 om arbetstidens begränsning, vilken bygger på principen om 8 timmars arbetsdag och 48 timmars arbetsvecka. Tillämpningsområdet är i vissa avseenden annorlunda bestämt i den svenska arbetstidslagen än i nu ifrågavarande konventionsförslag.

Förberedande behandling.

I proposition nr 15 till 1936 års riksdag och proposition nr 56 till 1937 års riksdag hava lämnats utförliga redogörelser för den behandling, som dels den allmänna frågan om arbetstidens förkortning till fyrtio timmar i veckan, dels frågorna om specialkonventioner för arbetstidsförkortning inom särskilda industrier, till vilka den nu föreliggande konventionen ansluter sig, undergått inom internationella arbetsorganisationen. Från svensk sida har städse hävdats som förutsättningar för anslutning till internationella regleringar på detta område, dels att arbetstidsförkortningen kunde genomföras under bevarande av arbetarnas levnadsstandard, dels ock att motsvarande åtgärder vidtoges av vårt lands mera betydande konkurrenter å världsmarknaden. I den svenska regeringens svar å frågeformulär rörande arbetstidsförkortningen inom särskilda industrier har vidare framhållits, att arbetsmarknadsläget i Sverige icke vore sådant, att arbetstidsförkortning vore påkallad med hänsyn till syftet att motverka arbetslösheten. Dessa skäl hava även anförts i svenska regeringens svar å arbetsbyråns hösten 1936 utsända frågeformulär rörande textilindustrien.

Å internationella arbetskonferensens sammanträde år 1937 avhöllo sig de svenska regeringsombuden enligt erhållna instruktioner från att deltaga i omröstningarna angående arbetstidens förkortning inom textilindustrien.

Yttrande.

I yttrande den 4 december 1937 anser sig delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet under hänvisning till tidigare ställningstaganden från svensk sida till konventionsförslagen rörande fyrtyotimmarsveckan icke kunna tillstyrka vårt lands anslutning till nu föreliggande förslag. Delegationen framhåller även, att vid senaste konferenssammanträde en resolution antogs, vari konferensen anhöll, att arbetsbyråns styrelse ville undersöka läget och överväga uppförandet å dagordningen för nästa konferenssammanträde av frågan om utsträckande av arbetstidens förkortning till alla slag av ekonomisk verksamhet, som icke täckas av redan antagna konventioner — ett förhållande, som torde vara ägnat att motverka benägenheten för ratificering av de antagna specialkonventionerna, bland annat angående fyrtyotimmarsveckan inom textilindustrien.

Departementschefen.]

Av de skäl, vilka i tidigare sammanhang, som angått frågan om fyrtyotimmarsveckans genomförande inom särskilda industrier, anförts mot anslutning från svensk sida till specialkonventionerna rörande arbetstidsförkortning, hava vissa under det senaste året icke försvagats utan stärkts av den pågående högkonjunkturen. Med hänsyn härtill och till att textilindustrien är en av de industrier, beträffande vilka inverkan av arbetstidsförkortning på konkurrensförhållandena gentemot utlandet kräver särskilt beaktande, anser jag mig icke för närvarande kunna förorda ratifikation av föreliggande konventionsförslag.

Förslaget till konvention (nr 62) angående säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrien samt rekommendationerna (nr 53—56) angående säkerhetsföreskrifter, inspektion, samverkan till förekommande av olycksfall och yrkesutbildning inom byggnadsindustrien.

Konventionsförslaget och rekommendationernas bestämmelser.

Konventionsförslaget angående säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrien syftar till att standardisera minimiföreskrifter rörande säkerhetsanordningar för arbetare inom byggnadsindustrien beträffande ställningar och lyftanordningar. Med hänsyn till skiftande tekniska betingelser och sedvänjor i olika länder hava i konventionen intagits endast vissa allmänt formulerade principer, vilkas praktiska utformning kan tänkas i vissa hänseenden växla i olika länder. Till ledning för den praktiska utformningen har konventionsförslaget kompletterats med en rekommendation, vars sakligt viktigaste del är ett såsom bilaga till rekommendationen fogat typreglemente, avsett som norm för de detaljerade föreskrifter, vari i varje särskilt land konventionens allmänna föreskrifter skola preciseras.

Medlem av internationella arbetsorganisationen, som ratificerar konventionen, förbinder sig därmed att hava en lagstiftning, som tryggar tillämpningen av de allmänna bestämmelser rörande ställningar, lyftanordningar samt skyddsutrustning och hjälp vid olycksfall, vilka innehållas i konventionen, och med stöd av vilken lämplig myndighet äger att utfärda författningar, som, i den mån det är möjligt och önskvärt med hänsyn till förhållandena i landet, giva bindande kraft åt föreskrifter, likalydande eller likvärdiga med föreskrifterna i nyssnämnda typreglemente. Denna lagstiftning skall äga tillämning å alla på en byggnadsplats utförda arbeten, som stå i samband med uppförande, reparation, ändring, underhåll eller rivning av något slags byggnader, varvid beviljande av undantag må medgivas vederbörande myndighet — efter hörande av arbetsgivar- och arbetarorganisationer — beträffande sådana arbeten, som i regel utföras under tillfredsställande säkerhetsförhållanden. Lagstiftningen och därpå grundade författningar skola innehålla fordran, att arbetsgivarna bringa bestämmelserna till alla därav berörda personers kännedom på av vederbörande myndighet godkänt sätt, samt skola ange de personer, som äro ansvariga för deras tillämpning, och stadga lämpliga straffpåföljder för kränkning av de ålagda förpliktelserna. Ratifikation av konventionen innebär vidare förbindelsen att upprätthålla eller försäkra sig om att det ändock finnes ett inspektionssystem, som tryggar en effektiv tillämpning av säkerhetsföreskrifterna. Undantag från konventionens bestämmelser medgivas beträffande sådana områden, där med hänsyn till befolkningens gleshet eller det ekonomiska utvecklingsstadiet vederbörande myndighet finner det omöjligt att genomföra desamma. — Slutligen åligger medlem, som ratificerat konventionen, en viss rapportskyldighet till internationella arbetsbyrå.

I rekommendationen angående säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrien uppmanar konferensen medlemmarna av internationella arbetsorganisationen

att, där så med hänsyn till de i landet rådande förhållandena låter sig göra och är önskvärt, i möjligast fullständiga utsträckning genomföra bestämmelserna i det till rekommendationen fogade typreglementet eller med dem likvärdiga, samt att även därest konventionen icke ratificerats frivilligt åtaga sig en viss rapportgivning till arbetsbyrån.

Beträffande de mycket utförliga tekniska bestämmelserna må hänvisas till konventionens artiklar 7—18 samt till typreglementet.

De följande tre rekommendationerna förorda vissa regler för inspektionen inom byggnadsindustrien, organiserad samverkan mellan arbetsgivare, personal och inspektörer till förekommande av olycksfall i arbetet, propaganda för säkerhet inom byggnadsindustrien samt införande i tekniska och yrkesskolors undervisningsplaner av teoretisk och praktisk undervisning av betydelse för ökandet av säkerheten i byggnadsarbetet.

Gällande bestämmelser.

Bestämmelserna i 4 § lagen den 29 juni 1912 om arbetarskydd angående förekommande av olycksfall i arbetet gälla i tillämpliga delar även byggnadsindustrien. Dessa bestämmelser inrymma dock icke föreskrifter med särskild hänsyn till byggnadsverksamhetens förhållanden. Byggnadsstadgans 59 och 79 §§ innehålla ävenledes endast allmänt formulerade föreskrifter om säkerheten i byggnadsarbetet.

Förberedande behandling.

Konventionsförslaget angående säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrien har varit föremål för den sedvanliga dubbla diskussionsproceduren. Vid arbetskonferensen 1936 diskuterades sålunda vissa punkter, varom regeringarna skulle tillfrågas. Hösten 1936 utsände arbetsbyrån ett frågeformulär i saken. I svaret härpå framhöll den svenska regeringen som sin mening särskilt, att konventionen icke borde innehålla tekniska detaljbestämmelser; dylika borde införas i den konventionen åtföljande rekommendationen och typreglementet. Med ledning av yttranden från delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet samt ett flertal myndigheter och organisationer framställde den svenska regeringen även åtskilliga ändringsyrkanden i fråga om de tekniska bestämmelserna, vilka yrkanden i stor utsträckning beaktats.

Yttrande.

I utlåtande den 4 december 1937 anför delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet beträffande nu ifrågavarande konventionsförslag och rekommendationer, efter hänvisning till bristen på mera utformade säkerhetsföreskrifter för byggnadsindustrien i svensk lagstiftning, bland annat följande.

Med hänsyn till den stora olycksfallsfrekvensen inom byggnadsyrkena ha vederbörande myndigheter sedan länge varit betänkta på att få till stånd en särskild skyddslagstiftning för byggnadsindustrien. Sålunda utarbetades

1913—14 inom socialstyrelsen med biträde av tillkallade sakkunniga ett förslag till kungl. kungörelse angående skydd mot yrkesfara vid husbyggnadsarbete, vilket dock icke ledde till åsyftat resultat. Om behovet av skyddslagstiftning för byggnadsbranschens arbetare hava emellertid tid efter annan givits påminnelser. Sålunda hava bland annat under år 1937 gjorts framställningar från plåtslageriarbetarnas sida om skyddsanordningar vid arbete å tak och av de samverkande byggnadsfackförbunden om förbättrad tillsyn å byggnadsarbeten.

Enligt delegationens mening torde man sålunda här i Sverige ha anledning att med tillfredsställelse hälsa det nu tagna initiativet till förbättring av arbetets säkerhet inom byggnadsindustrien. I vilken omfattning och på vilket sätt de föreliggande konferensbesluten i ämnet lämpligen böra förverkligas i vårt land, anser sig delegationen emellertid sakna kompetens att bedöma. För utredning av denna fråga och utarbetande av de förslag, vartill utredningen kan föranleda, synas lämpligen några sakkunniga böra tillkallas. Ehuru man beträffande konventionsförslaget synes kunna förvänta att på berörda sätt få till stånd författningsförslag, och det enligt 7 § 1 mom. lagen om arbetarskydd torde ankomma på Kungl. Maj:t att besluta om dylika författningsförslag, vill det synas vara mest tillrådligt och riktigt att ej på förhand göra några utfästelser om ratificering. I regel torde all erforderlig lagstiftning böra vara utfärdad, innan beslut fattas om dylik åtgärd.

Rekommendationen angående säkerhetsföreskrifter inom byggnadsindustrien anses av delegationen med hänsyn till det bilagda typreglementet bliva det huvudsakliga föremålet för utredningsarbetet, vilket lämpligen även kunde inbegripa rekommendationerna angående inspektion och samverkan till förekommande av olycksfall. Beträffande slutligen rekommendationen angående yrkesundervisning synes det delegationen, som om dess önskemål i väsentlig omfattning borde kunna mera direkt förverkligas genom någon ändring av föreskrifterna rörande den undervisning i byggnadsfackets läroämnen, som meddelas i stalliga eller statsunderstödda undervisningsanstalter.

Departementschefen.

Lika med delegationen för det internationella socialpolitiska samarbetet anser jag, att man med tillfredsställelse bör hälsa det nu tagna internationella initiativet till förbättring av arbetets säkerhet inom byggnadsindustrien. Jag är ock ense med delegationen därutinnan, att hela komplexet av härmed sammanhängande frågor bör göras till föremål för utredning, avseende främst tillämpligheten av konventionsförslaget och det därmed korresponderande typreglementets bestämmelser men även de frågor rörande inspektion samt samverkan till förebyggande av olycksfall och yrkesutbildning, som innehållas i de senare rekommendationerna. I avvaktan på resultatet av en sådan utredning torde frågan om ratifikation av konventionsförslaget få tillsvidare anstå.

Under återopande av vad jag i det föregående i skilda hänseenden anfört får jag hemställa,

att Kungl. Maj:t måtte till riksdagen avlåta proposition med anhållan om riksdagens yttrande angående omförmälda,

Kungl. Maj:ts proposition nr 45.

av den internationella arbetsorganisationens konferens år 1937 vid dess tjugotredje sammanträde antagna konventionsförslag och rekommendationer.

Till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan lämnar Hans Maj:t Konungen bifall samt förordnar, att proposition i ämnet av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar skall avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Dagny Olsson.

Bilaga A.

1) Rekommendation (nr 50) angående internationell samverkan i avseende å offentliga arbeten.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde och beslutit antaga vissa förslag angående internationell samverkan i avseende å offentliga arbeten, vilken fråga är inbegripen under den tredje punkten på dagordningen för sammanträdet,

samt beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjuogoandra dagen i juni år ett tusen nio hundra trettiosju efterföljande rekommendation, som skall benämnas »Rekommendation angående offentliga arbeten (internationell samverkan), 1937».

Med hänsyn till att en förutseende politik i avseende å offentliga arbeten utgör ett ändamålsenligt medel att förekomma arbetslöshet och motverka ekonomiska växlingar samt

med hänsyn till att ett verksamt uppträdande på berörda område måste vara grundat på tillfyllestgörande upplysningar och internationell samverkan,

hemställer konferensen:

1) att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte årligen vid lämpligaste tidpunkt meddela internationella arbetsbyrån statistiska och andra upplysningar rörande de offentliga arbeten, som företagits eller tillämnas å dess territorium, därunder inbegripet beställningar å redskap, övrig utrustning samt förråd;

2) att de av medlemmarna enligt moment 1) lämnade upplysningarna måtte såvitt möjligt meddelas enligt en enhetlig plan, som särskilt avser arbetenas kostnad, sättet för deras finansiering och antalet sysselsatta arbetare;

3) att varje medlem måtte samverka med varje internationell kommission, som internationella arbetsbyråns styrelse kan komma att upprätta, särskilt för att granska de upplysningar, som meddelats enligt moment 1), och att utarbeta den enhetliga plan, som avses i moment 2);

4) att varje medlem måtte omsorgsfullt överväga, vilka åtgärder böra vidtagas med hänsyn till de rapporter, internationella arbetsbyråns styrelse kan komma att tillställa honom såsom resultat av den i moment 3) åsyftade kommissionens överläggningar.

2) Rekommendation (nr 51) angående nationell planering av offentliga arbeten.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde och beslutit antaga vissa förslag angående nationell planering av of-

fentliga arbeten, vilken fråga är inbegripen under den tredje punkten på dagordningen för sammanträdet,
samt beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjuogoandra dagen i juni år ett tusen nio hundra trettiosju efterföljande rekommendation, som skall benämnas »Rekommendation angående offentliga arbeten (nationell organisation), 1937».

Med hänsyn till att vid saknad av en förutseende planering av de offentliga arbetena utgifterna för dessa arbeten i allmänhet visa benägenhet att stiga under år av goda konjunkturer och att sjunka under år av depression;

med hänsyn till att ett dylikt förhållande har den verkan, att växlingarna i sysselsättning för de arbetare, som användas till offentliga arbeten, fogas till de växlingar i sysselsättning, som härflyta ur affärlivet och sålunda successivt förvärra knappheten på vissa kategorier av arbetare under perioder av uppsving och arbetslösheten under perioder av nedgång;

med hänsyn till att det är önskvärt att åt de offentliga arbetena giva en rytm, som är ägnad att såvitt möjligt förminska de ekonomiska växlingarna;

med hänsyn till att en enhetlig tillämpning av en sådan politik i avseende å samtliga offentliga arbeten förutsätter ett samordnande av de administrativa och finansiella metoder, som tillämpas av olika myndigheter;

med hänsyn dessutom till att det, om man vill tillförsäkra de offentliga arbetena högsta möjliga effektivitet såsom medel mot arbetslöshet, är av vikt att för deras utförande vidtagas vissa anordningar beträffande rekrytering och användande av arbetarna,

förordar konferensen, att medlemmarna måtte tillämpa följande principer.

Del I. — De offentliga arbetenas rytm.

1. 1) Lämpliga åtgärder böra vidtagas till beredande av en ändamålsenlig rytm åt samtliga arbeten, som företagas eller finansieras av offentlig myndighet.

2) Berörda rytm bör innebära en ökning av volymen av dylika arbeten under perioder av dåliga konjunkturer, och är det med hänsyn därtill önskvärt, att det under perioder av goda konjunkturer på förhand träffas förbedelser för arbeten, som kunna hållas i reserv eller överskrida normala behov och äro färdiga att igångsättas, så snart det finnes påkallat.

3) Särskild uppmärksamhet bör, allt eftersom det ekonomiska livets växlande förhållanden kunna erfordra, ägnas åt de offentliga arbeten, som stimulera de tunga industrierna, eller åt sådana offentliga arbeten, som framkalla en mer direkt efterfrågan av konsumtionsvaror.

2. Ifrågavarande rytm bör tillämpas å alla offentliga arbeten (därunder inbegripet arbeten i kolonierna), vare sig arbetena företagas av centrala myndigheter, distrikts- eller lokala myndigheter, allmännyttiga företag eller av någon samfällighet eller enskild person med understöd eller lån från offentlig myndighet.

3. Det bör upprättas ett nationellt samordnande organ, vars uppgift särskilt bör vara:

- a) att centralisera upplysningar rörande olika slag av offentliga arbeten;
- b) att trygga och uppmuntra förhandsberedningen av arbeten;
- c) att giva anvisningar eller råd rörande den tidpunkt, då arbeten böra

reserveras eller då reserverade arbeten böra sättas i gång och detta med hänsyn tagen till växlingarna i avseende å arbetslöshet, grosshandelspris och räntesatser samt andra tecken, som tyda på förändring av det ekonomiska läget.

Del II. — De offentliga arbetenas finansiering.

4. Bland de finansiella åtgärder, som nödvändiggöras av den i denna rekommendation förordade politiken, böra särskilt följande tagas under övervägande:

a) reserverande under perioder av goda konjunkturer av erforderliga medel för utförande av arbeten, som äro avsedda för depressionstider;

b) överförande av outnyttjade krediter från ett år till ett följande;

c) begränsande under goda tider av de offentliga samfälligheternas lånemöjligheter och påskyndande av tidigare låns återbetalning;

d) finansiering medelst lån under dåliga tider av sådana offentliga arbeten, som äro ägnade att stimulera den ekonomiska återhämtningen, och över huvud taget tillämpning av en monetär politik, vilken medger den expansion av krediten, som påskyndandet av offentliga arbeten då fordrar och vilken tillförsäkrar de äsyftade lånen lägsta möjliga ränta.

5. Med hänsyn till de offentliga arbetenas finansiering bör åt det samordnande organ, som avses i moment 3, eller åt ett med detta samverkande speciellt organ helt eller delvis givas följande åligganden:

a) att giva den centrala myndigheten råd rörande den finansiella politiken och, i fall anledning därtill förekommer, rörande skattepolitiken i vad de offentliga arbetena kan angå;

b) att medverka till tryggande av en lämplig samordning av lånepolitiken och de operationer på penningmarknaden, som göras av centralbanken eller motsvarande institution, samt regeringens politik beträffande de offentliga arbetena;

c) att samordna lånepolitiken för de olika offentliga samfälligheter, som avses i moment 2;

d) att vidtaga alla sådana åtgärder, som kunna finnas påkallade till säkerställande av effektiviteten av den centrala myndighetens politik i fråga om lån och understöd.

Del III. — Auvändande av vissa slag av arbetare.

6. Vid tillämpning av den rytm, som avses i denna rekommendation, bör beaktas möjligheten att därunder inbegripa arbeten, som äro ägnade att bereda sysselsättning åt vissa slag av arbetare, såsom unga personer, kvinnor och icke-manuella arbetare.

Del IV. — Rekryterings- och anställningsförhållanden.

7. 1) Rekrytering av arbetare för offentliga arbeten bör företrädesvis ske genom den offentliga arbetsförmedlingen.

2) Åt utländska arbetare, som erhållit tillstånd att bo i landet, bör, under förbehåll av reciprocitet, beredas anställning vid offentliga arbeten på samma villkor som inhemska arbetare.

3) Löneskalan för arbetare, som användas till offentliga arbeten, bör icke vara lägre än den, som allmänt godtagits av arbetsgivar- och arbetarorganisationer för arbete av samma natur i den ort, där arbetena utföras; där det

icke finnes några allmänt godtagna löneskalor, bör den löneskala tillämpas, som användes i närmaste ort med liknande industriella förhållanden, för såvitt densamma enligt då i arbetarnas land rådande uppfattning tillförsäkrar arbetarna en skäligen levnadsstandard.

3) Förslag till konvention (nr 59) angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete (reviderad 1937).

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrå sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde och beslutit antaga vissa förslag till partiell revision av konventionen angående fastställandet av minimiålder för barns användande till industriellt arbete, antagen av konferensen å dess första sammanträde, vilken fråga utgör den sjätte punkten på dagordningen för sammanträdet.

samt anser, att dessa förslag böra taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den tjugoundra dagen i juni år ett tusen nio hundra trettiosju efterföljande förslag till konvention, som skall benämnas »Konvention (reviderad) angående minimiålder (industri), 1937».

Del I. — Allmänna bestämmelser.

Artikel 1.

Såsom »industriella företag» skola med hänsyn till tillämpningen av denna konvention särskilt anses:

a) gruvor, stenbrott och andra anläggningar för utvinnaude av mineral ur jorden;

b) företag, inom vilka varor tillverkas, förändras, rengöras, repareras, utsmyckas, färdigställas eller beredas till försäljning eller inom vilka råämnen omgestaltas, däri inbegripet skeppsbyggeri och företag för förstöring av föremål, ävensom framställning, transformering och överförande av drivkraft i allmänhet eller av elektricitet;

c) uppförande, ombyggnad, underhåll, reparation, förändring eller rivning av alla slag av byggnader, järnvägar, spårvägar, hamnar, dockor, vågbrytare, kanaler, anordningar för inre sjöfart, vägar, tunnlar, broar, viadukter, kloaker, vattenavlopp, brunnar, telegraf- och telefonanläggningar, elektriska anläggningar, gas- och vattenverk eller andra byggnadsarbeten, ävensom förberedelse- och grundläggningsarbeten för härovan åsyftade arbeten;

d) transport av passagerare eller gods å lands- eller järnväg eller å inre vattenväg, däri inbegripet handhavande av gods i dockor, å kajer och bryggor samt i magasin, med undantag likväl av transport för hand.

Vederbörande myndighet i varje land skall fastställa gränslinjen mellan industri å ena samt handel och jordbruk å andra sidan.

Artikel 2.

1. Barn under femton år må icke användas eller arbeta i industriella företag, offentliga eller enskilda, eller i någon gren av sådant företag.

2. Likväl må med undantag för sysselsättningar, som på grund av sin natur eller de förhållanden, varunder de utövas, äro farliga för därtill an-

vända personers liv, hälsa eller moral, den nationella lagstiftningen medgiva användandet av barn i företag, vari endast sysselsätts medlemmar av arbetsgivarens familj.

Artikel 3.

Bestämmelserna i denna konvention äga icke tillämpning å arbete, som utföres av barn i yrkesskolor, för såvitt detta arbete är godkänt och övervakas av offentlig myndighet.

Artikel 4.

För att underlätta kontrollen å efterlevnaden av bestämmelserna i denna konvention skall varje industriell arbetsgivare föra ett register, som upptager varje hos honom anställd person under aderton år med angivande av dagen för dennas födelse.

Artikel 5.

1. Beträffande sysselsättningar, som på grund av sin natur eller de förhållanden, varunder de utövas, äro farliga för därtill använda personers liv, hälsa eller moral, bör den nationella lagstiftningen:

- a) antingen fastställa en eller flera åldersgränser, högre än femton år, för användandet av unga personer till dylika sysselsättningar;
- b) eller åt lämplig myndighet giva befogenhet att fastställa en eller flera åldersgränser, högre än femton år, för användandet av unga personer till dylika sysselsättningar.

2. De årliga rapporter, som skola avgivas enligt artikel 22 i internationella arbetsorganisationens konstitution, böra meddela fullständiga upplysningar antingen om den eller de åldersgränser, som enligt punkt a) i föregående moment fastställts av den nationella lagstiftningen eller om de åtgärder, som av lämplig myndighet vidtagits med stöd av densamma enligt punkt b) i nämnda moment given befogenhet.

Del II. — Särskilda bestämmelser rörande vissa länder.

Artikel 6.

1. Bestämmelserna i denna artikel skola i stället för bestämmelserna i artiklar 2 och 5 äga tillämpning å Japan.

2. Barn under fjorton år må icke användas eller arbeta i industriella företag, offentliga eller enskilda, eller någon gren av sådant företag. Den nationella lagstiftningen må likväl medgiva användande av sådana barn i företag, vari endast sysselsätts medlemmar av arbetsgivarens familj.

3. Barn under sexton år må icke i gruvor eller fabriker användas till arbeten, som av den nationella lagstiftningen angivas vara farliga eller osunda.

Artikel 7.

1. Bestämmelserna i artiklar 2, 4 och 5 skola icke äga tillämpning å Indien, men skola där följande bestämmelser äga tillämpning i avseende å alla territorier, beträffande vilka den indiska lagstiftningen har befogenhet att bringa dem i tillämpning.

2. Barn under tolv år må icke användas eller arbeta i fabriker, som nyttja motorkraft och sysselsätta mer än tio personer.

3. Barn under tretton år må icke användas i eller arbeta med transport

å spår av passagerare, gods eller post eller handhava gods i dockor eller å kajer eller bryggor med undantag av transport för hand.

4. Barn under femton år må icke användas eller arbeta:

- a) i gruvor, stenbrott eller andra företag för utvinnande av mineral ur jorden;
 - b) i sysselsättningar, varå denna artikel äger tillämpning men vilka av vederbörande myndighet klassificerats såsom farliga eller osunda.
5. Såvida de ej genom läkarintyg förklarats lämpade för arbetet:
- a) må personer, som fyllt tolv men ej sjutton år, icke arbeta i fabriker, som nyttja motorkraft och sysselsätta mer än tio personer;
 - b) må personer, som fyllt femton men ej sjutton år, icke arbeta i gruvor.

Artikel 8.

1. Bestämmelserna i denna artikel skola i stället för bestämmelserna i artiklar 2, 4 och 5 äga tillämpning å Kina.

2. Barn under tolv år må icke användas eller arbeta i fabriker, som nyttja maskiner, drivna medelst motorkraft, och i vanliga fall sysselsätta trettio personer eller flera.

3. Barn under femton år må icke användas eller arbeta:

- a) i gruvor, vari i vanliga fall sysselsättas femtio personer eller flera;
- b) i arbete, som av den nationella lagstiftningen betecknas såsom farligt eller osunt och förrättas i fabrik, vilken nyttjar maskiner, drivna medelst motorkraft, och i vanliga fall sysselsätter trettio personer eller flera.

4. Varje innehavare av företag, varå denna artikel äger tillämpning, skall föra ett register, vari skola antecknas alla av honom använda personer under 16 år; registret skall tillika innehålla sådana bevis om deras ålder, som vederbörande myndighet fordrar.

Artikel 9.

1. Internationella arbetskonferensen må vid sammanträde, då ämnet är upptaget på dess dagordning, med två tredjedels majoritet antaga ett eller flera förslag till ändring av föregående artiklar i del II av denna konvention.

2. Sådant ändringsförslag bör ange den eller de medlemmar, å vilka det skall äga tillämpning, och inom ett år eller under exceptionella omständigheter inom aderton månader från avslutandet av konferensens sammanträde av den eller de medlemmar, å vilka den äger tillämpning, underställas den eller de myndigheter, till vilkas kompetensområde frågan hör för utfärdande av lagstiftning eller vidtagande av andra åtgärder.

3. Medlem, som vunnit vederbörande myndighets eller myndigheters samtycke, skall för registrering meddela sin formliga ratifikation av ändringen till nationernas förbunds generalsekreterare.

4. Sådant ändringsförslag skall, sedan det ratificerats av den eller de medlemmar, å vilka den äger tillämpning, träda i kraft såsom en ändring av denna konvention.

Del III. — Slutbestämmelser.

Artikel 10.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och registreras av honom.

Artikel 11.

1. Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar av internationella arbetsorganisationen, vilkas ratifikationer registrerats av generalsekreteraren.

2. Den träder i kraft tolv månader efter det två medlemmars ratifikationer registrerats av generalsekreteraren.

3. Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation registrerats.

Artikel 12.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen registrerats, skall nationernas förbunds generalsekreterare där- om notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem registreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

Artikel 13.

1. Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom en skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare och registreras av honom. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats.

2. Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda tioårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av tio år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje tioårsperiod.

Artikel 14.

Vid utgången av varje tidrymd av tio år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för konventionens tillämpning och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning uppföra frågan om dess revision helt eller delvis.

Artikel 15.

1. I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

- a) skall en medlems ratifikation av den nya, reviderade konventionen, för såvitt densamma trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 13 här ovan stadgas;
- b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

2. Förevarande konvention skall likväl förbliva gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 16.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

4) Förslag till konvention (nr 60) angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete (reviderad 1937).

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde

och beslutit antaga vissa förslag till partiell revision av konventionen angående minimiålder för barns användande till icke-industriellt arbete. antagen av konferensen å dess sextonde sammanträde, vilken fråga utgör den sjunde punkten på dagordningen för sammanträdet,

samt anser, att dessa förslag böra taga form av ett förslag till internationell konvention,

antager denna, den tjuogoandra dagen i juni år ett tusen nio hundra trettiosju efterföljande förslag till konvention, som skall benämnas »Konvention (reviderad) angående minimiålder (icke-industriellt arbete), 1937».

Artikel 1.

1. Denna konvention äger tillämpning å varje arbete, som icke utgör föremål för reglering i konventionen angående minimiålder för barns användande i jordbruket (Genève 1921), konventionen (reviderad) angående minimiålder (arbete till sjöss) 1936 eller konventionen (reviderad) angående minimiålder (industri), 1937.

2. Vederbörande myndighet i varje land skall, efter samråd med de mest betydande av frågan berörda arbetsgivar- och arbetarorganisationerna, bestämma gränslinjen mellan tillämpningsområdet för denna konvention och för de tre ovannämnda konventionerna.

3. Denna konvention skall icke äga tillämpning å

a) fiske till havs;

b) arbete i tekniska och yrkesskolor, för såvitt detsamma är av väsentligen uppfostrande natur, icke har till ändamål affärsvinst samt begränsas, godkännes och kontrolleras av offentlig myndighet.

4. Vederbörande myndighet i varje land skall äga att från tillämpningen av denna konvention undantaga:

a) användande i företag, vari endast sysselsättas medlemmar av arbetsgivarens familj, under villkor likväl, att användandet icke är skadligt eller farligt eller gör förfång i den mening, som avses i artiklarna 3 och 5 här nedan;

b) husligt arbete i familj, vilket utföres av medlemmar av familjen.

Artikel 2.

Barn under femton år eller vilka, ehuru de uppnått nämnda ålder, ännu äro underkastade primär skolplikt enligt den nationella lagstiftningen, må icke, med här nedan angivna undantag, användas till något av de arbeten, varå denna konvention äger tillämpning.

Artikel 3.

1. Barn, som fyllt tretton år, må utom de för skolgången bestämda timmarna användas till lätt arbete under villkor, att detta arbete:

a) icke är skadligt för deras hälsa eller normala utveckling;

- b) icke är av beskaffenhet att menligt inverka på deras skolgång eller på deras förmåga att tillgodogöra sig den i skolan meddelade undervisningen.
- 2. Barn under fjorton år må ej:
 - a) användas till lätt arbete under mer än två timmar om dagen, vare sig å skol- eller lovdagar;
 - b) åt skolan jämte lätt arbete icke ägna mer än sammanlagt sju timmar om dagen.
- 3. Den nationella lagstiftningen skall bestämma det antal timmar om dagen, varunder barn över fjorton år må användas till lätt arbete.
- 4. Lätt arbete skall vara förbjudet:
 - a) å söndagar och lagstadgade, allmänna högtidsdagar;
 - b) under natten.
- 5. Vid tillämpningen av föregående moment angiver beteckningen »natt»:
 - a) beträffande barn under fjorton år en tidrymd av minst tolv på varandra följande timmar, vari ingår tiden mellan klockan åtta på aftonen och klockan åtta på morgonen;
 - b) beträffande barn över fjorton år en tidrymd, som skall bestämmas av den nationella lagstiftningen, men vars varaktighet icke må understiga tolv timmar utom i tropikerna, där en ersättande rast gives under dagen.
- 6. Efter samråd med de mest betydande av frågan berörda arbetsgivar- och arbetarorganisationerna skall den nationella lagstiftningen:
 - a) bestämma vilka slag av arbete kunna anses såsom lätta i denna artikels mening;
 - b) föreskriva de förberedande säkerhetsvillkor, som skola fullgöras, innan barnen må användas till lätt arbete.
- 7. Under förbehåll för bestämmelserna i punkt a) av moment 1 härovan:
 - a) må den nationella lagstiftningen för barn, som avses i artikel 2 och fyllt fjorton år, ange vissa arbeten såsom tillåtna under ferietid samt den dagliga arbetstidens längd för dessa arbeten;
 - b) må i länder, där det ej finnes någon bestämmelse om obligatorisk skolgång, tiden för lätta arbeten icke överskrida fyra och en halv timme för dag.

Artikel 4.

1. I konstens, vetenskapens eller undervisningens intresse må den nationella lagstiftningen medelst individuella tillstånd medgiva undantag från bestämmelserna i artiklar 2 och 3 av denna konvention, så att barn kunna uppträda vid alla slag av offentliga föreställningar och såsom skådespelare eller statister deltaga i inspelandet av biograffilmer.

2. Dock:

- a) må intet undantag medgivas för sådant användande, vilket är farligt i den mening, som avses i artikel 5 härnedan, och särskilt beträffande cirkus-, varieté- eller kabaretföreställningar;
- b) skola stränga villkor stadgas till säkerställande av barnens hälsa, kroppsutveckling och moral samt till tryggnad, att de erhålla god behandling, erforderlig vila och fortsatt undervisning;
- c) må barn, vilka erhållit tillstånd att arbeta på de villkor, som föreskrivas i denna artikel, icke användas till arbete efter midnatt.

Artikel 5.

Den nationella lagstiftningen skall fastställa en eller flera åldersgränser, högre än de i artikel 2 av denna konvention angivna, för sådant användande

av unga personer, vilket på grund av sin beskaffenhet eller de förhållanden, varunder det försiggår, är farligt för därtill använda personers liv, hälsa eller moral.

Artikel 6.

Den nationella lagstiftningen skall fastställa en eller flera åldersgränser, högre än de i artikel 2 av denna konvention angivna, för användande av unga personer till ambulerade handel å gator och allmänna platser eller i lokaler, vartill allmänheten har tillträde, för regelbundet användande av dem vid diskar utanför affärslokalerna samt för deras användande i ambulerande yrken i sådana fall, där förhållandena påkalla, att en högre åldersgräns fastställles.

Artikel 7.

Till tryggande av en effektiv tillämpning av denna konventions bestämmelser skall den nationella lagstiftningen:

- a) föreskriva ett lämpligt system för offentlig inspektion och kontroll;
- b) ålägga varje arbetsgivare att föra ett register, som anger namn och födelsedag för alla de personer under aderton år, vilka han använder till sysselsättningar, varå denna konvention äger tillämpning, med undantag likväl för sådana sysselsättningar, som avses i artikel 6;
- c) föreskriva lämpliga anordningar till underlättande av identifiering och övervakande av personer under en viss ålder, använda till sådana sysselsättningar och yrken, som avses i artikel 6;
- d) stadga straff för åsidosättande av den lagstiftning, som bringar denna konventions bestämmelser i tillämpning.

Artikel 8.

De i artikel 22 av internationella arbetsorganisationens konstitution föreskrivna årsrapporter skola meddela fullständiga upplysningar om den lagstiftning, som bringar i tillämpning bestämmelserna i denna konvention. Dessa upplysningar skola bland annat innefatta:

- a) en förteckning å de olika slag av sysselsättningar, som den nationella lagstiftningen betecknar såsom lätta arbeten i den mening, som avses i artikel 3;
- b) en förteckning å de olika slag av sysselsättningar, beträffande vilka den nationella lagstiftningen i enlighet med artiklarna 5 och 6 fastställt åldersgränser, överstigande de i artikel 2 angivna;
- c) fullständiga upplysningar rörande de förhållanden, varunder undantag från artiklarna 2 och 3 medgivits med stöd av artikel 4.

Artikel 9.

1. Bestämmelserna i artiklar 2, 3, 4, 5, 6 och 7 av denna konvention skola icke äga tillämpning å Indien, men skola där följande bestämmelser äga tillämpning å alla de territorier, beträffande vilka den indiska lagstiftningen har befogenhet att bringa dem till tillämpning.

2. Barn under tretton år må icke användas:

- a) i butiker, å kontor eller i hotell eller restauranger;
- b) i lokaler för offentliga föreställningar;
- c) i andra icke-industriella yrken, till vilka tillämpningen av bestämmelserna i detta moment kunna utsträckas av vederbörande myndighet.

3. I konstens, vetenskapens eller undervisningens intresse må den nationella lagstiftningen medelst individuella tillstånd medgiva undantag från

bestämmelserna i föregående moment, så att barn kunna uppträda vid offentliga föreställningar och deltaga såsom skådespelare eller statister i inspelandet av biograffilmer.

4. Personer under sjutton år må icke användas i något icke-industriellt yrke, vilket vederbörande myndighet efter samråd med de mest betydande, av frågan berörda arbetsgivar- och arbetarorganisationerna förklarar farligt för liv, hälsa eller moral.

5. Internationella arbetskonferensen må vid sammanträde, då ämnet är upptaget på dess dagordning, med två tredjedels majoritet antaga förslag till ändring av föregående moment i denna artikel.

6. Sådant ändringsförslag bör inom ett år eller under exceptionella omständigheter inom aderton månader från avslutandet av konferensens sammanträde underställas den eller de myndigheter i Indien, till vilkas kompetensområde frågan hör, för utfärdande av lagstiftning eller vidtagande av andra åtgärder.

7. Om Indien vinner vederbörande myndighets eller myndigheters samtycke, skall det för registrering meddela sin formliga ratifikation av ändringen till nationernas förbunds generalsekreterare.

8. Sådant ändringsförslag skall, sedan det ratificerats av Indien, träda i kraft såsom en ändring av denna konvention.

Artikel 10.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och registreras av honom.

Artikel 11.

1. Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar av internationella arbetsorganisationen, vilkas ratifikationer registrerats av generalsekreteraren.

2. Den träder i kraft tolv månader efter det två medlemmars ratifikationer registrerats av generalsekreteraren.

3. Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation registrerats.

Artikel 12.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen registrerats, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem registreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

Artikel 13.

1. Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom en skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare och registreras av honom. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats.

2. Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda tioårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av tio år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje tioårsperiod.

Artikel 14.

Vid utgången av varje tidrymd av tio år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för konventionens tillämpning och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning uppföra frågan om dess revision helt eller delvis.

Artikel 15.

1. I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

- a) skall en medlems ratifikation av den nya, reviderade konventionen, för såvitt densamma trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 13 här ovan stadgas;
- b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

2. Förevarande konvention skall likväl förbliva gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 16.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

5) Rekommendation (nr 52) angående minimiålder för barns användande till industriellt arbete i familjeföretag.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde

och beslutit antaga vissa förslag rörande partiell revision av konventionen angående fastställande av minimiålder för barns användande till industriellt arbete, vilken fråga utgör sjätte punkten på dagordningen för sammanträdet,

samt antagit ett förslag till konvention, som innebär revision av nämnda konvention, ävensom beslutit att låta den reviderade konventionen åtföljas av en rekommendation,

antager denna, den tjuogoandra dagen i juni år ett tusen nio hundra trettio-sju efterföljande rekommendation, som skall benämnas »Rekommendation angående minimiålder (familjeföretag), 1937».

Med hänsyn till att den reviderade konventionen angående minimiålder (industrien), 1937, samtidigt som den inskränker omfattningen av undantaget för familjeföretag, vilket undantag förekom i 1919 års konvention, medger utslutande av sådana företag från konventionens tillämpning, för såvitt ej fråga är om sysselsättningar, som på grund av sin natur eller de förhållanden, varunder de utövas, äro farliga för de därtill använda personernas liv, hälsa eller moral;

med hänsyn till att man med skäl kan hoppas, att det skall bli möjligt att inom en nära framtid fullständigt avskaffa berörda undantag,

hemställer konferensen till medlemmarna av organisationen att bemöda sig att tillämpa sin lagstiftning angående minimiålder för användande till arbete i alla industriella företag, därunder inbegripna familjeföretagen.

6) Förslag till konvention (nr 61) angående förkortning av arbetstiden inom textilindustrien.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

som samlats i Genève den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde och beaktat, att frågan om arbetstidens förkortning inom textilindustrien utgör det andra ärendet på dagordningen för sammanträdet,

bekräftat den i konventionen av 1935 angående fyrtio timmars arbetsvecka angivna principen, som även innebär upprätthållandet av arbetarnas levnadsnivå,

samt anser det vara önskvärt, att nämnda princip genom internationell överenskommelse vinner tillämpning inom textilindustrien,

antager denna, den tjuogoandra dagen i juni år ettusen niohundra trettiosju efterföljande konvention, som skall benämnas »Konvention angående förkortning av arbetstiden (inom textilindustrien) 1937».

Artikel 1.

1. Denna konvention äger tillämpning:

- a) på personer, som sysselsätts i företag, vilka uppfylla det i moment 2 av denna artikel stadgade villkoret, därunder inbegripna personer, som sysselsätts i någon gren av ett dylikt företag, även om denna gren icke uppfyller nämnda villkor;
- b) på personer, som sysselsätts i någon företagsgren, som uppfyller det i moment 2 av denna artikel stadgade villkoret, även om företaget, vartill nämnda gren hör, icke uppfyller nämnda villkor.

2. Det i föregående moment nämnda villkoret är, att företagets eller företagsgrenens verksamhet uteslutande eller förnämligast avser en eller flera av de arbetsförrättningar, som omfattas av de i moment 3, 4 och 5 av denna artikel angivna begränsningar, och äro att hänföra till tillverkning av något slag av tråd, garn, snören, rep, tågvirke, nät, filt, mattor eller av något slag av vävnad eller nätverk, som består av ett eller flera av följande material: bomull, ylle, silke, lin, hampa, jute eller konstsilke eller andra syntetiska fibrer eller annat textilt material av vegetabiliskt, animaliskt eller mineraliskt ursprung.

3. Serien av de arbetsförrättningar, som avses i moment 2 av denna artikel, börjar:

- a) i fråga om bomull, med mottagande av balarna av bomull, befriade från frön, för balarnas öppnande och bomullens rengöring;
- b) i fråga om ull, med mottagande av råullen för sortering och rengöring (med undantag för desinfektion mot mjältbrand);
- c) i fråga om silke, med avhärvandning av kokongerna eller med urtvättning av avfallet;
- d) i fråga om lin, jute och hampa med rötningen, för såvida ej detta arbete utföres i samband med arbete i jordbruksföretag;
- e) i fråga om konstsilke eller andra syntetiska fibrer, med mottagandet

av de råvaror, som användas för den kemiska framställningen av fibrerna;

- f) i fråga om lump, med lumpens sortering eller mottagande av den sorterade lumpen;
- g) i fråga om annat textilmaterial, med den arbetsförrättning, som av vederbörande myndighet förklarats motsvara ovan angivna förrättningar.

4. Den serie av arbetsförrättningar, som avses i moment 2 av denna artikel, omfattar blekning, färgning, tryckning, beredning och andra likartade förrättningar och avslutas med emballering och avsändande av de i denna artikel omnämnda produkterna.

5. Den serie av arbetsförrättningar, som avses i moment 2 av denna artikel, omfattar icke tillverkning, helt eller delvis, av kläder eller andra föremål annat än i följande fall:

- a) trikåttillverkning;
- b) där kläder eller andra föremål tillverkas medelst ett förfarande, som även omfattar tillverkning av de produkter, av vilka kläderna eller de andra föremålen äro framställda.

6. I varje fall, då det är tveksamt, huruvida ett företag eller en gren av ett företag uppfyller det i moment 2 av denna artikel stadgade villkoret, skall frågan därom avgöras av vederbörande myndighet efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som frågan kan angå.

7. Då och så länge principen om fyrtiotimmarsveckan enligt en annan internationell arbetskonvention tillämpas på personer, som äro inbegripna under denna konvention, må vederbörande myndighet undantaga dessa personer från denna konventions tillämpning.

8. Denna konvention äger tillämpning på såväl offentliga som enskilda företags personal.

Artikel 2.

Vederbörande myndighet må efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå, från tillämpningen av denna lag undantaga:

- a) personer, som användas i företag, vari endast sysselsättas medlemmar av arbetsgivarens familj;
- b) personer, som på grund av sitt särskilda ansvar icke äro underkastade de vanliga reglerna rörande veckoarbetstiden.

Artikel 3.

1. Vid tillämpning av denna konvention avses med uttrycket »arbetstid» den tid, varunder personalen står till arbetsgivarens förfogande, och innefattar icke raster, under vilka personalen ej står till hans förfogande.

2. Om vid tiden för denna konventions antagande det är gängse bruk att icke anse den tid, som ägnas åt rengöring eller smörjning av maskiner, utgöra del av den ordinarie arbetstiden, må vederbörande myndighet medgiva, att tid, som användes för sådant arbete och ej överskrider en och en halv timme i veckan, i fråga om tillämpningen av denna konvention icke inräknas i arbetstiden.

Artikel 4.

1. Arbetstiden för personer, å vilka denna konvention äger tillämpning, må i genomsnitt icke överskrida fyrtio timmar i veckan.

2. För personer, som i varandra avlösande skift sysselsättas med arbeten,

vilkas bedrivande med hänsyn till arbetets art måste fortgå utan avbrott vid någon tid på dagen eller natten eller i veckan, må den genomsnittliga veckoarbetstiden uppgå till fyrtyotvå timmar.

3. Vederbörande myndighet skall, efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå, bestämma å vilka arbeten moment 2 av denna artikel äger tillämpning.

4. I fall, där arbetstiden beräknas genomsnittligt, må vederbörande myndighet efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå, bestämma det antal veckor, med hänsyn vartill den genomsnittliga arbetstiden må beräknas, ävensom maximiantalet arbetstimmar i veckan.

Artikel 5.

1. Vederbörande myndighet må medelst författningar, beslutade efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå, medgiva, att de i föregående artikel bestämda begränsningarna av arbetstiden må i en i författningarna fastställd utsträckning, överskridas beträffande:

- a) personer, som sysselsättas med sådana förberedande eller avslutande arbeten, vilka nödvändigtvis måste utföras utom de tidsgränser, som bestämts för företagets, företagsgrenens eller skiftlagets allmänna arbete;
- b) personer, som användas till sysselsättningar, vilka på grund av sin art innebära långa perioder av överksamhet, varunder dessa personer icke hava att utöva någon fysisk verksamhet eller iakttaga ihållande uppmärksamhet eller varunder de stanna på sin post allenast för att svara på eventuella kallelser;
- c) personer, som användas till förrättningar, vilka avse transport, leverans, lastning eller lossning av gods.

Artikel 6.

1. De i föregående artiklar bestämda begränsningar av arbetstiden må överskridas, men endast i den mån så är nödvändigt för undvikande av allvarlig rubbning av företagets normala drift:

- a) i fall av inträffad eller hotande olyckshändelse, i fall då trängande arbete måste utföras å maskiner eller anläggningar eller i fall av force majeure;
- b) till mötande av oförutsedd frånvaro av en eller flera medlemmar av ett skiftlag.

2. Arbetsgivaren åligger att utan dröjsmål underrätta vederbörande myndighet om all arbetstid, som uttagits med stöd av denna artikel och skälen därför.

Artikel 7.

1. De i föregående artiklar bestämda begränsningar av arbetstiden må överskridas beträffande vissa personer, vilkas ständiga närvaro är nödvändig för slutförandet av blekning, färgning, beredning eller annan arbetsförrättning eller av en serie dylika förrättningar, som av tekniska skäl icke kunna avbrytas utan skada å de under tillverkning varande produkterna och som det till följd av exceptionella omständigheter icke varit möjligt att avsluta inom den normala tidsbegränsningen.

2. Vederbörande myndighet skall, efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå, bestämma de arbetsförrätt-

ningar, å vilka föregående moment äger tillämpning, och de villkor, under vilka momentet må tillämpas, ävensom det maximiantal timmar, under vilka den åsyftade personalen må arbeta med stöd av nämnda moment.

Artikel 8.

1. På begäran av en arbetsgivare må vederbörande myndighet efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå, bevilja ett antal övertidstimmar för vissa angivna kategorier av personer att användas i exceptionella fall, då övertidsarbete är nödvändigt för utförande av en eller flera arbetsförrättningar, som erfordras till möjliggörande, att arbetare i samma företag, sysselsatta med efterföljande förrättningar, kunna användas intill stadgade arbetstidsbegränsningar.

2. Vederbörande myndighet skall, efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå, bestämma det maximiantal övertidstimmar, som må utgöras enligt moment 1 av denna artikel; sådant bestämmande må dock icke möjliggöra, att någon person användes till mer än sextio timmars övertidsarbete för år eller till mer än fyra timmars sådant arbete för vecka.

3. Övertid, som utgjorts med stöd av bestämmelserna i denna artikel, skall betalas efter en löneskala, som med minst tjugofem procent överstiger den normala.

4. Vederbörande myndighet må med beviljande av ett belopp av övertid förbinda sådana villkor, som myndigheten anser lämpliga för ernående av en progressiv minskning av beloppet övertid.

Artikel 9.

1. Vederbörande myndighet må tillåta, att de i föregående artiklar bestämda begränsningarna av arbetstiden överskridas under följande villkor:

- a) att all arbetstid, som utgöres med stöd av denna artikel, anses såsom övertid och betalas efter en löneskala, som med minst tjugofem procent överstiger den normala;
- b) att ej någon person med stöd av denna artikel sysselsättes mer än sju-tiofem övertidstimmar för år.

2. Vidare må i fall, då enligt den nationella lagstiftningen arbetstidsbegränsningen för vecka måste strängt tillämpas varje vecka, vederbörande myndighet medgiva tilläggsövertidstimmar, dock icke överstigande etthundra för år och under villkor, att sådana timmar betalas efter en löneskala, som med minst tjugofem procent överstiger den normala.

3. Vid beviljande av tillstånd, som avses i föregående moment, skall vederbörande myndighet försäkra sig om att övertid icke kommer att tagas i ständigt bruk.

4. Vederbörande myndighet må lämna bemyndigande till övertidsarbete med stöd av denna artikel allenast enligt författningar, som beslutits efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå.

5. De i föregående moment omnämnda författningarna skola föreskriva:

- a) det förfarande, som bör iakttagas vid beviljande av tillstånd åt arbetsgivare att uttaga övertid enligt denna artikel;
- b) det maximiantal övertidstimmar, för vilka vederbörande myndighet må bevilja dylikt tillstånd, och den lägsta förhöjning, som må tillämpas för dessa övertidstimmar.

Artikel 10.

För att underlätta en noggrann tillämpning av bestämmelserna i denna konvention bör varje arbetsgivare:

- a) medelst anslag eller på annat av vederbörande myndighet godkänt sätt giva tillkänna:
 - i) de tider, då arbetet börjar och slutar;
 - ii) om arbetet bedrivs med skiftindelning, de tider, då varje skift börjar och slutar;
 - iii) om ett tursystem tillämpas, beskrivning av systemet med däri ingripnen timplan för varje person eller grupp av personer;
 - iv) de anordningar, som vidtagits i fall den genomsnittliga veckoarbets-tiden beräknas med hänsyn till flera veckor;
 - v) sådana effektiva raster, som angivas i artikel 3;
- b) på sätt vederbörande myndighet godkänt i en liggare anteckna alla de arbetstimmar, som utgjorts enligt artikel 7, 8 eller 9 i denna konvention jämte de därför utbetalade lönebeloppen.

Artikel 11.

Medlemsstat äger att suspendera tillämpningen av denna konventions bestämmelser under varje förhållande, som sätter den nationella säkerheten i fara.

Artikel 12.

Under en tidrymd av högst två år från ikraftträdandet av denna konvention för respektive medlemsstat må vederbörande myndighet godtaga övergående anordningar, som innebära:

- a) etappvis skeende förkortning under nämnda tidrymd av arbetstiden ned till de begränsningar, som angivas i föregående artiklar;
- b) undantagande, helt eller delvis, under nämnda tidrymd från tillämpning av denna konventions bestämmelser av vissa kategorier av arbetare eller företag.

Artikel 13.

De årliga rapporter, som medlemsstaterna enligt artikel 22 i internationella arbetsorganisationens konstitution hava att avgiva rörande tillämpningen av denna konvention böra innehålla fullständiga upplysningar rörande särskilt:

- a) de beslut, som fattats enligt artikel 1 moment 3 g);
- b) de undantag, som medgivits enligt artikel 2 och de villkor, under vilka dessa undantag beviljats;
- c) tillämpning av bestämmelserna i artikel 3 moment 2;
- d) de bestämmanden, som avses i artikel 4 moment 4;
- e) de författningar, som beslutits enligt artikel 5;
- f) de bestämmanden, som avses i artikel 7 moment 2;
- g) de belopp av övertid, som beviljats med stöd av artikel 8;
- h) den utsträckning, vari bestämmelserna i artikel 9 kommit till tillämpning.

Artikel 14.

I överensstämmelse med artikel 19 moment 11 i internationella arbetsorganisationens konstitution skall intet i denna konvention inverka på någon lag, skiljedom, sedvänja eller överenskommelse mellan arbetsgivare och arbetare, vilken tillförsäkrar arbetarna gynnsammare villkor än dem, som föreskrivas i denna konvention.

Artikel 15.

För det fall konferensen skulle komma att antaga en senare konvention, vilken innebure sådana ändringar av förevarande konventions bestämmelser, som kunde synes påkallade med hänsyn till förhållandena i länder, varå artikel 19 moment 3 i internationella arbetsorganisationens konstitution äger tillämpning, skola förevarande konvention och den senare konventionen anses utgöra en och samma konvention.

Artikel 16.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och registreras av honom.

Artikel 17.

Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar av internationella arbetsorganisationen, vilkas ratifikation registrerats hos sekretariatet.

Den träder i kraft tolv månader efter det två medlemmars ratifikationer blivit registrerade av generalsekreteraren.

Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation registrerats.

Artikel 18.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen registrerats, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem registreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

Artikel 19.

1. Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom en skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare för registrering. Uppsägning träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats hos sekretariatet.

2. Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående moment nämnda tioårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningstiden, skall vara bunden för en ny period av tio år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje tioårsperiod.

Artikel 20.

Vid utgången av varje tidrymd av tio år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för tillämpningen av denna konvention och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att uppföra frågan om dess revision helt eller delvis på konferensens dagordning.

Artikel 21.

1. I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

- a) skall en medlems ratifikation av den nya, reviderade konventionen, för såvitt denna trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 19 här ovan stadgas;
 - b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.
2. Förevarande konvention skall likväl förbliva gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 22.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

7) Förslag till konvention (nr 62) angående säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrin.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde och anser, att byggnadsindustrin erbjuder allvarliga risker för olycksfall, vilka det av såväl humanitära som ekonomiska skäl är nödvändigt att minska,

samt beslutit antaga vissa förslag angående säkerhetsföreskrifter för arbetare i byggnadsindustrin beträffande ställningar och lyftanordningar, vilken fråga utgör den första punkten på dagordningen för sammanträdet,

och som, med hänsyn till lämpligheten av att standardisera minimiföreskrifter rörande säkerheten utan att pålägga alltför stränga skyldigheter till allmän tillämpning, anser den lämpligaste formen härför vara ett förslag till internationell konvention, åtföljd av en rekommendation, som innefattar ett typreglemente angående säkerheten,

antager denna, den tjugotredje dagen i juni år ett tusen nio hundra trettiosju efterföljande förslag till konvention, som skall benämnas »Konvention angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustri), 1937».

Del I. — Skyldigheter för dem, som biträtt konventionen.

Artikel 1.

1. Varje medlem av internationella arbetsorganisationen, vilken ratificerar denna konvention, förbinder sig att hava en lagstiftning,

- a) som tryggar tillämpningen av de allmänna bestämmelserna i delar II—IV av denna konvention;
- b) med stöd varav lämplig myndighet äger att utfärda författningar, som, i den mån det är möjligt och önskvärt med hänsyn till förhållandena i landet, giva förbindande kraft åt föreskrifter, likalydande eller likvärdiga med föreskrifterna i det typreglemente, som är fogat till rekommendationen angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustri), 1937, eller med föreskrifterna i något reviderat typreglemente, som senare kan komma att anbefallas av internationella arbetskonferensen.

2. Varje sådan medlem åtager sig vidare att vart tredje år till internationella arbetsbyråns insända en rapport, vari uppgives, i vilken utsträckning förbindande kraft givits åt bestämmelserna i det typreglemente, som är fogat till rekommendationen angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustri), 1937, eller till något reviderat typreglemente, som senare kan komma att anbefallas av internationella arbetskonferensen.

Artikel 2.

1. Den lagstiftning, som tryggar tillämpningen av de allmänna bestämmelserna i delar II—IV av denna konvention, skall äga tillämpning å alla på en byggnadsplats utförda arbeten, som stå i samband med uppförande, reparation, ändring, underhåll eller rivning av något slag av byggnader.

2. Nämnda lagstiftning må medgiva vederbörande myndighet att efter hörande av befintliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer, som saken kan angå, från samtliga eller vissa av dess bestämmelser bevilja undantag för sådana arbeten, som i regel utföras under skäligen tillfredsställande säkerhetsförhållanden.

Artikel 3.

Den lagstiftning, som tryggar tillämpningen av de allmänna bestämmelserna i delar II—IV av denna konvention, och de författningar, som beslutas av lämplig myndighet för att giva förbindande kraft åt det typreglemente, som är fogat till rekommendationen angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustri), 1937, böra

- a) fordra, att arbetsgivaren bringar nämnda lagstiftning och författningar till alla därav berörda personers kännedom på ett av vederbörande myndighet godkänt sätt;
- b) angiva de personer, som äro ansvariga för deras tillämpning;
- c) stadga lämpliga straffpåföljder för kränkning av de ålagda förpliktelserna.

Artikel 4.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att upprätthålla eller försäkra sig om att det ändock finnes ett inspektionssystem, som tryggar en effektiv tillämpning av bestämmelserna rörande säkerheten inom byggnadsindustrien.

Artikel 5.

1. För det fall en medlems territorium innefattar vidsträckta områden, varest med hänsyn till befolkningens gleshet eller den ekonomiska utvecklingens tillstånd vederbörande myndighet finner det vara omöjligt att genomföra bestämmelserna i denna konvention, må myndigheten från konventionens tillämpning fritaga dylika områden, antingen helt och hållet eller med sådana undantag beträffande särskilda orter eller särskilda slag av byggnadsarbeten, som densamma anser lämpliga.

2. Varje medlem skall i sin första årsrapport, som enligt artikel 22 i internationella arbetsorganisationens konstitution avgives rörande tillämpningen av denna konvention, uppgiva varje område, för vilket den ämnar utnyttja bestämmelserna i denna artikel. Sedermera skall ingen medlem äga utnyttja bestämmelserna i denna artikel för annat än de områden, den sålunda uppgivit.

3. Varje medlem, som utnyttjat bestämmelserna i denna artikel, skall i följande årsberättelser uppgiva de områden, beträffande vilka den avstår från rättigheten att utnyttja nämnda bestämmelser.

Artikel 6.

Varje medlem, som ratificerar denna konvention, förbinder sig att årligen till internationella arbetsbyrån meddela de senaste statistiska uppgifterna rörande antal och klassificering av olycksfall, som drabbat personer, sysselsatta med arbeten, vilka avses i denna konvention.

Del II. — Allmänna bestämmelser angående ställningar.

Artikel 7.

1. Lämpliga ställningar skola anordnas för arbetarna vid alla sådana arbeten, som icke utan fara kunna utföras från en stege eller med andra hjälpmedel.

2. Ställningar må icke uppföras, nedtagas eller avsevärt ändras med mindre det sker:

- a) under ledning av kompetent och ansvarig person;
- b) såvitt möjligt av kompetenta och vid detta slag av arbete vana arbetare.

3. Alla byggnadsställningar och därmed förbundna anordningar samt alla stegar skola:

- a) vara av fullgott material;
- b) vara av erforderlig styrka med hänsyn till de laster och påkänningar, för vilka de komma att utsättas;
- c) hållas i gott stånd.

4. Ställningar skola vara så uppförda, att ingen del därav vid vanligt bruk kan råka att förflyttas ur sitt läge.

5. Ställningar få icke överbelastas, och så vitt möjligt skall lasten jämnt fördelas.

6. Innan lyftanordningar anbringas på ställningar, skola särskilda försiktighetsåtgärder vidtagas till säkerställande av styrkan och stabiliteten hos ställningarna.

7. Ställningar skola periodvis inspekteras av en därtill kompetent person.

8. Arbetsgivare skall, innan han tillåter sina arbetare att använda en ställning, vare sig den uppförts av dem eller icke, övertyga sig om, att den samma fullt motsvarar denna artikels fordringar.

Artikel 8.

1. Arbetsplattformar, landgångar och trappor skola vara:

- a) så uppförda, att ingen del av dem kan nedböjas alltför mycket eller ojämnt;
- b) så uppförda och underhållna, att de med hänsyn tagen till rådande förhållanden såvitt möjligt förminska risken för personer att snava eller halka;
- c) fria från onödigtvis belamrande föremål.

2. Beträffande arbetsplattformar, landgångar, arbetsplatser och trappor, vilkas höjd över marken eller golvet överstiger ett mått, som skall bestämmas genom nationell lagstiftning, skall:

- a) varje arbetsplattform eller landgång hava tätt golv för såvitt ej andra lämpliga anordningar vidtagits till trygghet av säkerheten;
- b) varje arbetsplattform eller landgång hava tillräcklig bredd;
- c) varje arbetsplattform, landgång, arbetsplats eller trappa vara lämpligen kringgårdad.

Artikel 9.

1. Varje öppning i golvet i en byggnad eller i en arbetsplattform skall, utom för den tid och i den mån så erfordras för tillträde av personer eller

för transport eller flyttning av material, vara försedd med lämpliga anordningar till förhindrande, att personer eller gods falla ned genom densamma.

2. Då personer sysselsätts på tak, där det förefinnes risk för fall av personer eller material från en höjd, överstigande ett mått, som skall bestämmas genom den nationella lagstiftningen, skola lämpliga försiktighetsåtgärder vidtagas till förebyggande, att personer eller föremål falla ned.

3. Lämpliga försiktighetsåtgärder skola vidtagas till förhindrande att personer träffas av föremål, som kunna falla ned från ställningar eller andra arbetsplatser.

Artikel 10.

1. Från säkerhetssynpunkt tillfredsställande anordningar för tillträde skola vidtagas vid varje arbetsplattform eller annan arbetsplats.

2. Varje stege skall vara säkert fästad och av sådan längd, att den i varje läge, vari den användes, erbjuder säkert stöd för händer och fötter.

3. Varje plats, där byggnadsarbete bedrivs, skall jämte tillträdesleder vara tillräckligt upplyst.

4. Tillfredsställande försiktighetsåtgärder skola vidtagas till förebyggande av faror från elektriska anordningar.

5. Material på arbetsplatsen må icke uppstaplas eller placeras på sådant sätt, att det kan utsätta människor för fara.

Del III. — Allmänna bestämmelser angående lyftanordningar.

Artikel 11.

1. Maskiner och andra hjälpmedel för lyftning skola jämte fästnanordningar, förankringar och stöd:

a) vara av god, mekanisk konstruktion, utförda av fullgott material, av tillräcklig styrka och utan synbara fel;

b) vara väl underhållna och i gott arbetsskick.

2. Alla linor, som användas för lyftning eller sänkning av material eller för upphängning, skola vara av god beskaffenhet och tillräcklig styrka samt utan synbara fel.

Artikel 12.

1. Maskiner och andra hjälpmedel för lyftning skola undersökas och vederbörligen provas efter deras montering å arbetsplatsen och före deras användande samt med mellantider, som bestämmas av den nationella lagstiftningen, underkastas förnyade undersökningar på platsen.

2. Varje kätting, ring, krok, schackel, lekare eller talja, som användes vid lyftning eller sänkning av material eller för upphängning, skall periodiskt undersökas.

Artikel 13.

1. Varje skötare av kran eller annan lyftanordning skall äga vederbörlig kompetens.

2. En må någon användas till skötsel av lyftanordning, därunder inbegripen ställningsvinsch, eller till att giva signaler åt den, som sköter sådan anordning, med mindre han nått viss ålder, som skall bestämmas av den nationella lagstiftningen.

Artikel 14.

1. För varje lyftmaskin, kätting, ring, krok, schackel, lekare eller talja, som användes vid lyftning eller sänkning av last eller för upphängning, skall medelst lämpliga åtgärder bestämmas den högsta tillåtna belastningen.

2. Å varje lyftmaskin och varje annat i föregående moment omnämnt hjälpmedel skall dess högsta tillåtna belastning vara tydligt angiven.

3. Beträffande lyftmaskiner med varierande högsta tillåtna belastning skall varje sådan belastning jämte de förhållanden, varunder den är medgiven, vara tydligt angiven.

4. Ingen del av en lyftmaskin eller av ett hjälpmedel, som omnämnes i moment 1 av denna artikel, må överbelastas utom vid provbelastning.

Artikel 15.

1. Motorer, kuggväxlar, transmissioner, elektriska ledningar och andra farliga delar av lyftanordningar skola vara försedda med effektiva skyddsanordningar.

2. Lyftanordningar skola vara försedda med hjälpmedel, som i möjligaste mån förminska risken av lastens nedfallande, under det den lyftes eller sänkes.

3. Lämpliga försiktighetsåtgärder skola vidtagas till förminskande i möjligaste mån av risken för att någon del av lasten oavsiktligt förskjutes under det den är upphängd.

Del IV. — Allmänna föreskrifter beträffande skyddsutrustning och första hjälpen vid olycksfall.

Artikel 16.

1. All nödig personlig säkerhetsutrustning skall hållas tillgänglig för den å arbetsplatsen använda personalen samt alltid vara i sådant skick, att den omedelbart kan tagas i bruk.

2. Arbetarna skola tillhållas att begagna utrustning, som sålunda ställes till deras förfogande, och arbetsgivaren skall vaka över, att utrustningen på lämpligt sätt användes av respektive arbetare.

Artikel 17.

När arbete försiggår i närheten av plats, där risk för drunkning förefinnes, skall all nödig utrustning tillhandahållas och vara lätt tillgänglig samt alla andra nödiga åtgärder vidtagas för snabb räddning av personer i fara.

Artikel 18.

Lämpliga åtgärder skola vidtagas för lämnande av den första hjälpen vid alla slag av skador, som sannolikt kunna uppkomma under arbetets lopp.

Del V. — Slutbestämmelser.

Artikel 19.

De officiella ratifikationerna av denna konvention skola delgivas nationernas förbunds generalsekreterare och registreras av honom.

Artikel 20.

1. Denna konvention är bindande allenast för de medlemmar av internationella arbetsorganisationen, vilkas ratifikationer registrerats av generalsekreteraren.

2. Den träder i kraft tolv månader efter det två medlemmars ratifikationer registrerats av generalsekreteraren.

3. Därefter träder denna konvention i kraft för varje medlem tolv månader från den dag, då dess ratifikation registrerats.

Artikel 21.

Så snart ratifikationerna för två medlemmar av internationella arbetsorganisationen registrerats, skall nationernas förbunds generalsekreterare därom notificera alla medlemmarna av internationella arbetsorganisationen. Han skall likaledes notificera dem registreringen av ratifikationer, som senare delgivits honom av andra medlemmar av organisationen.

Artikel 22.

1. Varje medlem, som ratificerat denna konvention, kan, sedan tio år förflutit från den tidpunkt, då konventionen först trädde i kraft, uppsäga densamma genom en skrivelse, som delgives nationernas förbunds generalsekreterare och av honom registreras. Uppsägningen träder icke i kraft förrän ett år efter det den registrerats.

2. Varje medlem, som ratificerat denna konvention och icke inom ett år efter utgången av den i föregående stycke nämnda tioårsperioden gör bruk av den i denna artikel stadgade uppsägningsrätten, skall vara bunden för en ny period av tio år och kan därefter, med iakttagande av de i denna artikel föreskrivna villkoren, uppsäga konventionen vid utgången av varje tioårsperiod.

Artikel 23.

Vid utgången av varje tidrymd av tio år, räknat från denna konventions ikraftträdande, skall internationella arbetsbyråns styrelse förelägga generalkonferensen en redogörelse för konventionens tillämpning och taga under övervägande, huruvida det finnes anledning att på konferensens dagordning uppföra frågan om dess revision helt eller delvis.

Artikel 24.

1. I fall konferensen skulle antaga en ny konvention, innebärande revision helt eller delvis av förevarande konvention, och den nya konventionen icke föreskriver annat,

a) skall en medlems ratifikation av den nya, reviderade konventionen, för såvitt denna trätt i kraft, medföra omedelbar uppsägning av förevarande konvention, oberoende av vad i artikel 22 här ovan stadgas;

b) skall från den dag, då den nya, reviderade konventionen träder i kraft, förevarande konvention icke längre kunna ratificeras av medlemmarna.

2. Förevarande konvention skall likväl förbliva gällande till form och innehåll för de medlemmar, som ratificerat densamma och icke ratificera den nya, reviderade konventionen.

Artikel 25.

De franska och engelska texterna till denna konvention skola båda äga vitsord.

8) a) Rekommendation (nr 53) angående säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrien.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde

och beslutit antaga vissa förslag angående säkerhetsföreskrifter för arbetare inom byggnadsindustrien beträffande ställningar och lyftanordningar, vilken fråga utgör första punkten på dagordningen för sammanträdet,

samt beslutit, att dessa förslag skola taga form av ett förslag till internationell konvention, åtföljt av en rekommendation, innefattande ett typreglemente rörande säkerheten.

antager denna, den tjugotredjedagen i juni år ett tusen nio hundra trettiosju efterföljande rekommendation, som skall benämnas »Rekommendation angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustrien), 1937».

Med hänsyn till att det, för att intensifiera de bemödanden, som organisationens medlemmar göra i syfte att minska olycksfallsrisken inom byggnadsindustrien, är önskvärt att för granskning underställa dem ett typreglemente rörande säkerheten och att på internationell basis anordna ett utbyte av de erfarenheter, som vinnas vid tillämpning av detta reglemente;

med hänsyn till att konventionen angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustrien), 1937, innehåller en serie av allmänna principer, som böra kompletteras med detaljerade säkerhetsbestämmelser;

med hänsyn till att det följaktligen är önskvärt för organisationens medlemmar, som ratificera nämnda konvention, att äga tillgång till ett typreglemente, som meddelar de åtgärder, vilka erfarenheten visat vara av natur att minska olycksfallsrisken;

med hänsyn till att det likaledes är önskvärt, att ett dylikt typreglemente finnes tillgängligt till ledning för de medlemmar, vilka icke äro i stånd att omedelbart ratificera konventionen angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustrien), 1937;

hemställer konferensen:

- a) att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte, där så med hänsyn till de i landet rådande förhållanden låter sig göra och är önskvärt, i möjligast fullständiga utsträckning genomföra bestämmelserna i bifogade typreglemente eller med dem likvärdiga;
- b) att de medlemmar av internationella arbetsorganisationen, vilka icke ratificerat konventionen angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustrien), 1937, måtte frivilligt vart tredje år till internationella arbetsbyrån avgiva en rapport, som anger den utsträckning, vari de genomfört typreglementet.

*Bilaga till rekommendationen angående
säkerhetsföreskrifter i byggnadsindustrien.*

8) b) Typreglemente.

Del I. — Ställningar.

§ 1. — *Arbeten som fordra användande av ställningar.*

Lämpliga och tillräckliga ställningar skola anordnas för arbetarna vid allt nybyggnads-, ändrings-, underhålls-, reparations- eller rivningsarbete, som ej utan risk kan utföras från en stega eller med andra hjälpmedel.

§ 2. — *Uppförande av ställningar.*

Ställningar må icke uppföras, nedtagas eller avsevärt ändras, med mindre det sker under ledning av kompetent och ansvarig person och såvitt möjligt av arbetare, som äro yrkesskickliga och väl förtrogna med detta slag av arbete.

§ 3. — *Materialens beskaffenhet.*

1. Ställningar och därmed förbundna anordningar samt stegar skola vara utförda av fullgott material och vara av sådan styrka, att de kunna uthärda den belastning och de påkänningar, för vilka de kunna komma att utsättas.

2. Delar av trä, som användas till ställningar, landgångar, passager och stegar skola vara av god beskaffenhet, ha långa fibrer och befinna sig i gott stånd. De få icke vara målade eller eljest behandlade på något sätt, som kan dölja befintliga fel.

3. Timmer, som användes till ställningar, skall vara fullständigt avbarkat.

4. Bräden och plankor, som användas till ställningar, skola i erforderlig mån skyddas mot sprickbildning.

5. Delar av järn, som användas till ställningar, få icke ha sprickor, vara angräpna av rost eller förete andra fel av beskaffenhet att menligt inverka på deras styrka.

6. Spikar av gjutjärn få ej användas.

§ 4. — *Granskning och förvaring av material.*

1. Innan en ställning uppföres, skola dess samtliga delar, inklusive maskiner och linor, granskas av sakkunnig person, och få delarna icke användas med mindre de i alla avseenden äro av beskaffenhet, som fordras med hänsyn till deras användning.

2. Linor, som kommit i beröring med syror eller andra frätande ämnen eller som på annat sätt äro felaktiga, få ej användas.

3. Material, som användes vid uppförande av ställningar, skall förvaras på tillfredsställande sätt och hållas skilt från material, som är olämpligt för sådant ändamål.

§ 5. — *Tillhandahållande och användande av material för och underhåll av ställningar.*

1. Tillräckligt material skall tillhandahållas och användas vid uppförande av ställningar.

2. 1) Varje ställning skall hållas i gott stånd, och varje dess del skall vara fäst på sätt, att den ej kan rubbas vid vanligt användande.

2) Ställning må icke delvis nedtagas och lämnas i sådant skick, att den kan användas, med mindre den återstående delen fortfarande motsvarar bestämmelserna i detta reglemente.

§ 6. — *Spirställningar.*

1. Spiror, stolpar och stöd i ställningarna skola:
 - 1) vara vertikala eller något lutande inemot byggnaden och
 - 2) placerade så nära varandra, att de under alla omständigheter tillförsäkra ställningen stabilitet.
2. Spirornas stabilitet skall säkras:
 - a) genom nedgrävning till erforderligt djup allt efter markens beskaffenhet eller
 - b) genom uppställande på plankor eller annat lämpligt underlag på sådant sätt, att de hindras från att glida, eller
 - c) på annat lämpligt sätt.
3. Då två ställningar mötas vid en byggnads hörn, skall en spira vara uppställd i ställningarnas yttre hörn.
4. 1) Horisontalband skola vara praktiskt taget horisontella och säkert fästade vid spirorna medelst bultar, krampor, linor eller på annat effektivt sätt.
- 2) Ändarna av två efter varandra och på samma nivå liggande horisontalband skola vara säkert sammanfogade vid en spira, för såvitt ej särskilda anordningar, beredande samma säkerhet, äro vidtagna.
5. 1) Bommar skola vara raka och väl fästade vid horisontalbanden.
- 2) Om horisontalband ej användas, skola bommarna fastsättas vid spirorna och stöda på säkert fästade klotsar.
- 3) Bommar, vilkas ena ände uppbäres av mur, skola vid denna ände hava en plan upplagsyta av minst 10 cm djup.
- 4) Bommarnas dimensioner skola vara tillräckliga för den belastning, som de skola uppbära.
- 5) Avståndet mellan två efter varandra följande bommar, som uppbära en plattform, skall bestämmas med hänsyn till ifrågakommande belastning och beskaffenheten av plattformens golv.
- 6) I allmänhet må detta avstånd icke överstiga 1 m, då plankornas tjocklek understiger 40 mm, 1.50, då plankornas tjocklek understiger 50 mm eller 2 m, då plankorna hava en tjocklek av 50 mm eller mera.
- 7) De i punkt 5:6) angivna fordringarna skola icke gälla beträffande plattformar, som äro avsedda att uteslutande uppbära lätt byggnadsmaterial, men får i sådant fall avståndet mellan bommarna icke överstiga 2 m.

§ 7. — *Stegställningar.*

1. Stegställningar må ej användas för andra arbeten än sådana, som endast erfordra lättare arbetsmaterial (putsning, målning o. dyl.).
2. De stegar, som tjäna såsom spiror för stegställningar:
 - a) skola vara av tillräcklig styrka och
 - b) skola antingen:
 - i) vara nedgrävda i marken till erforderligt djup allt efter markens beskaffenhet eller
 - ii) vara uppställda på underlagsplattor eller plankor på sådant sätt, att de båda sidostyckena i varje steg vila jämnt på underlaget; de skola även vara säkert fästade vid sin nedre ända till undvikande av glidning.
3. Om en steg användes till förlängning av en annan, skola de båda stegarna täcka varandra på en längd av minst 1.50 m och vara säkert hopfogade.

§ 8. — *Spir- och stegställningars stabilitet.*

1. Varje ställning skall vara tillräckligt och på betryggande sätt stagad.
2. Varje ställning skall, såvida den ej är fristående, vara på lämpliga avstånd i vertikal och horisontell led fast förbunden med byggnaden.

3. Om ställningen är fristående, skall åtminstone $\frac{1}{3}$ av bommarna kvarlämnas, till dess ställningen definitivt nedtages; dessa bommar skola förbliva säkert fästade vid horisontalbanden respektive spirorna.

4. Alla slags ställningar eller anordningar, som tjäna att uppbära arbetsplattformar, skola vara solitt utförda, hava stadigt underlag samt vara stabiliserade medelst lämpliga stag eller strävor.

5. Lösa tegelstenar, avloppsrör, skorstenspipor eller annat olämpligt material får icke användas för uppförande av eller som stöd för ställningar.

§ 9. — Utliggarställningar.

1. Utliggarställningar skola:

a) säkert fästas och förankras i byggnadens inre;

b) hava bärbjälkar av sådan längd och tvärsektion, som säkerställa ställningarnas styrka och stabilitet, och

c) vara på betryggande sätt stagade och understödda.

2. Endast bärkraftiga delar av byggnaden få användas till stöd för ställningar.

3. Om arbetsplattformar vila på i muren införda bärbjälkar, skola dessa vara tillräckligt stagade, gå genom muren och vara säkert fästade på andra sidan muren.

§ 10. — Konsolställningar.

Konsolställning, som uppbäres av krok, indrivna i muren, eller krampor, får ej användas, med mindre konsolerna äro av tillräcklig styrka, tillverkade av lämplig metall och fästade i muren på betryggande sätt.

§ 11. — Tunga hängställningar med rörliga plattformar.

1. Tunga hängställningar skola motsvara efterföljande bestämmelser.

2. Utliggarna skola vara:

a) av sådan styrka, att de säkerställa ställningens bärkraft och stabilitet;

b) anbragta vinkelrätt mot byggnadens fasad samt

c) noggrant placerade på sådant avstånd från varandra, att de svara mot bommar eller byglar.

3. Utliggarna skola skjuta ut från byggnaden på sådant sätt, att plattformen ej hänger mer än 10 cm från byggnadens fasad.

4. 1) Utliggarna skola vara säkert förankrade i byggnaden medelst bultar eller på annat likvärdigt sätt.

2) Förankringsbultarna skola vara väl åtdragna och på säkert sätt förbinda utliggarna med byggnadens stomme.

5. Användande av motvikter till fasthållande av dessa ställningars utliggare är förbjudet.

6. Stoppbultar skola placeras vid ändan av varje utliggare.

7. De byglar, som tjäna till fäste för linorna vid utliggarna, skola placeras rätt över centra av spelens lintrummor på den rörliga plattformen. Linkausen skall vara fästad i centrum av den krökta bulten i bygeln.

8. Lämpliga bommar eller upphängningsjärn skola uppbära plattformerna och vara fästade på lämpligt sätt, så att de förhindra varje rubbning. Upphängningsjärnen skola vara hopfogade medelst skarvplåtar.

9. De linor, som användas för upphängning, skola:

a) vid alla tillfällen hava en säkerhetsfaktor av minst 10, beräknad med hänsyn till den maximala belastning, som linorna kunna få, samt

b) vara av sådan längd, att vid plattformens lägsta läge minst två varv av linan finnas kvar på varje trumma.

10. Spelen på dessa ställningar skola vara så konstruerade, att deras rörliga delar äro lätt tillgängliga för inspektion.

§ 12. — *Lätta hängställningar med rörliga plattformar.*

1. Lätta hängställningar skola motsvara efterföljande bestämmelser.
2. Utliggarna skola vara av tillräcklig längd och tvärsektion samt på lämpligt sätt inpassade och understödda.
3. 1) Utliggarnas inre ändar skola vara säkert fästade.
2) Om utliggarna kvarhållas medelst ballastsäckar eller andra motvikter av löst material, skola säckarna eller de andra motvikterna vara stadigt surrade vid utliggarna.
4. Plattformens längd får ej överstiga 8 m.
5. Plattformen skall uppbäras av åtminstone 3 linor, vilkas inbördes avstånd ej får överstiga 3 m. Ingen mellanlina får vid något tillfälle vara mera spänd än de två ytterlinorna.
6. Upphållningsblocken skola vara fastsatta vid plattformerna medelst starka järnband, som äro säkert fästade samt löpa kring sidorna och botten av plattformen. Järnen skola vara försedda med hål för linornas fästande.
7. Hängställningar, varå arbetarna arbeta i sittande ställning, skola vara försedda med avvisare för att hålla plattformen på ett avstånd av minst 30 cm från väggen och förhindra, att arbetarna skada sina knän, om ställningen gungar.

§ 13. — *Andra hängställningar.*

1. Tunna, stor korg, båtsmansstol eller liknande anordning må endast under exceptionella omständigheter och för arbete av kort varaktighet användas som hängställning, och skall i sådant fall arbetet övervakas av ansvarig person.
2. Då dylik anordning användes som hängställning:
 - a) skall den uppbäras av linor med säkerhetsfaktor av minst 10, beräknad med hänsyn till hela lasten inklusive anordningens egen vikt, samt
 - b) skola nödiga försiktighetsmått vara vidtagna till förhindrande, att arbetarna falla ned.
3. När en tunna eller stor korg användes som hängställning, skall den:
 - a) vara minst 75 cm djup samt
 - b) uppbäras av två starka järnband, säkert fastsatta och löpande runt sidorna och botten samt försedda med hål för linornas fästande.

§ 14. — *Transport och förvaring av material på ställningar. Fördelning av lasten.*

1. Forsling av material på eller till en ställning skall utföras varsamt, så att icke någon häftig stöt gives åt ställningen.
2. Lasten på en ställning skall såvitt möjligt fördelas jämnt och i varje fall så, att farlig rubbning av jämvikten icke uppkommer.
3. Under användandet av en ställning skall ständigt tillses, att densamma ej överbelastas samt att material ej onödigtvis lagras på densamma.

§ 15. — *Uppställande av lyftanordningar på ställningar.*

1. Då en lyftanordning skall uppställas på en ställning, skola:
 - a) ställningens delar noggrant besiktigas och, om så erfordras, förstärkas;
 - b) bommarna fästas så, att de ej kunna rubbas, samt
 - c) spirorna om möjligt fast förbindas med motståndskraftig del av byggnaden, där lyftanordningen skall uppställas.
2. Om lyftanordningens plattform icke styres av gejder eller lasten under lyftning eller sänkning kan komma i beröring med ställningen, skall till ställningens hela höjd uppsättas en vertikal vägg, som hindrar lasten att fastna i ställningen.

§ 16. — *Periodisk besiktning av ställningar.*

Ställningar skola inspekteras av kompetent person:

- a) åtminstone en gång i veckan samt
- b) efter varje period av oväder och varje längre avbrott i arbetet.

§ 17. — *Undersökning av ställningar, innan de tagas i bruk, särskilt av sådana, som uppförts av andra entreprenörer.*

Varje ställning, vare sig den uppförts av den arbetsgivare, som ställer den till sin personals förfogande, eller icke, skall:

- a) innan den tages i bruk, undersökas av kompetent person till säkerställande bland annat:
 - i) att ställningen är solid;
 - ii) att det material, som använts för dess uppförande, är i gott stånd;
 - iii) att ställningen är tillfredsställande med hänsyn till det bruk, vartill den är ämnad, och
 - iv) att föreskrivna skyddsanordningar befinna sig på sina platser;
- b) hållas i gott stånd under hela den tid, den användes.

§ 18. — *Arbetsplattformar.*

1. Varje arbetsplattform, som befinner sig mer än 2 m över mark eller golv, skall hava tätt golv.
2. 1) Plattform skall hava en med hänsyn till arbetets natur tillräcklig bredd, och skall denna vara sådan, att å varje del av plattformen finnes passage om minst 60 cm, som är fri från fasta hinder och upplagt material.
- 2) I intet fall må plattformens bredd understiga:
 - a) 60 cm, om plattformen användes endast såsom golv och ej för upplag av material;
 - b) 80 cm, om densamma användes för upplag av material;
 - c) 110 cm, om densamma användes för uppbärande av en högre upp befintlig plattform;
 - d) 130 cm, om densamma användes för fin- eller grovhuggning av sten;
 - e) 150 cm, om densamma användes för uppbärande av en högre upp befintlig plattform och tillika för fin- eller grovhuggning av sten.
3. Maximibredden av arbetsplattform, vilande å bommar, må i regel ej överstiga 160 cm.
4. Arbetsplattform, som utgör del av en spirställning, får ej placeras högre än 1 m under spirornas topp.
5. Bräder eller plankor, som utgöra del av en arbetsplattform eller vilka användas som fotbräden, skola hava:
 - a) en tjocklek, som med hänsyn till avståndet mellan bommarna erbjuder full säkerhet men under inga förhållanden får vara mindre än 2.5 cm och
 - b) en bredd av minst 20 cm.
6. Bräde eller plankor, som utgör del av en arbetsplattform, får ej skjuta utanför sitt ändstöd mer än fyra gånger brädets eller plankans tjocklek.
7. Bräden eller plankor få icke med ändarna täcka varandra, med mindre försiktighetsåtgärder, såsom påläggning av fasade stycken, vidtagas till minskande till ett minimum av risken för arbetarna att snava och till underlättande av transport med skottkärror.
8. Varje bräde eller plankor, som utgör del av en arbetsplattform, skall vila på minst tre stöd, för såvitt ej avståndet mellan stöden samt tjockleken av brädet eller plankan är sådant, att varje risk för vippning eller farlig nedböjning är utesluten.
9. Plattformar skola utföras så, att bräden eller plankor i desamma icke vid vanligt bruk kunna rubbas ur sina lägen.

10. Där så är möjligt, skall plattform skjuta ut minst 60 cm förbi byggnads vägg.
11. Varje del av en arbetsplattform eller annan arbetsplats, från vilken en person kan falla mer än 2 m, skall vara försedd:
- a) med ett eller flera lämpliga skyddsräck, som skola hava en tvärsektion av minst 30 cm² och vara anbragta minst 1 m över plattformen och över varje å densamma anordnad förhöjd arbetsplats samt så, att ej tomrummet under något skyddsräck överstiger 85 cm;
 - b) med fotbräden av sådan höjd, dock ej mindre än 15 cm, att de förhindra material och verktyg att falla ned. Fotbrädena skola vara anbragta så tätt intill plattformen som möjligt.
12. Skyddsräck, fotbräden och andra skyddsanordningar, skola bibehållas på sina platser, utom under den tid och i den utsträckning, som erfordras för att bereda personer tillträde eller möjliggöra transport av material.
13. Skyddsräck och fotbräden på en ställningsplattform skola vara fästade på spirornas insida.
14. Hängställningars plattformar skola på alla sidor vara försedda med skyddsräck och fotbräden, likväl:
- a) må skyddsräck på sidan åt väggen ej hava större höjd än 70 cm, om arbetet icke medger större höjd, samt
 - b) må skyddsräck och fotbräden, om arbetarna arbeta sittande på plattformen, ej fordras på sidan åt väggen; i dylika fall skola på plattformen anbringas linor eller kättingar, som erbjuda arbetarna säkert fäste för händerna, om någon skulle råka halka.
15. Avståndet mellan vägg och plattform skall vara så litet som möjligt, utom i de fall då arbetarna arbeta sittande på plattformen, då avståndet icke får överstiga 45 cm.

§ 19. — *Landgångar, passager och trappor.*

1. Varje landgång eller passage, varav någon del befinner sig mer än 2 m över marken eller golvet, skall:
- a) hava lätt golv och
 - b) vara minst 50 cm bred.
2. Maximilutningen av landgångar eller passager får ej överstiga 60 cm per meter.
3. Om landgång eller passage användes för materialtransport, skall lämnas fri plats, som:
- a) är tillräckligt bred för materialtransport utan att skyddsräcken eller fotbräden behöva borttagas;
 - b) under inga förhållanden får hava mindre bredd än 65 cm.
4. Plankor, som ingå i landgång eller passage, skola vara så fästade och understödda, att alltför stor eller ojämn nedböjning förhindras.
5. I fall, där lutningen nödvändiggör förbättrat fotfäste, och i varje fall, där lutningen överstiger 25 cm per meter, skola lämpliga steglåkt:
- a) vara anbragta med passande mellanrum och
 - b) sträcka sig över landgångens hela bredd; de må dock vid landgångens mitt förete ett avbrott om 10 cm, avsett att underlätta framförandet av skottkärror.
6. Trappor skola förses med skyddsräck utefter hela sin längd.
7. Landgångar, passager och trappor, varifrån personer kunna falla ned mer än 2 m, skola vara försedda med:
- a) ett eller flera lämpliga skyddsräck med en tvärsektion av minst 30 cm² och anbragta minst 1 m över landgången, passagen eller trappan men på sådant sätt, att ej tomrummet under något räck överstiger 85 cm;
 - b) fotbräden av sådan höjd, dock ej mindre än 15 cm, att de förhindra material eller verktyg att falla ned från landgången, passagen eller trappan; fotbrädena skola anbringas så nära landgången, passagen eller trappan som möjligt.

§ 20. — *Allmänna regler rörande plattformar, landgångar, passager och trappor.*

1. Varje plattform, landgång, passage eller trappa skall hållas fri från onödiga hinder, skräp etc.

2. Lämpliga åtgärder skola vidtagas till förhindrande att en plattform, landgång, passage eller trappa blir hal.

3. Ingen del av en arbetsplattform, landgång eller passage får vara upplagd på lösa tegelstenar, avloppsrör, skorstenspipor eller annat löst eller olämpligt material.

4. Arbetsplattform, landgång eller passage får ej vara upplagd på takränna, balkong eller dess bröstvärn, åskledare eller annan olämplig del av byggnad.

5. Arbetsplattform, landgång eller passage får ej tagas i bruk såsom arbetsplats, förrän den är färdigbyggd och motsvarar förevarande bestämmelser samt föreskrivna skyddsanordningar blivit på tillfredsställande sätt anbragta.

§ 21. — *Bockställningar.*

1. Det är förbjudet att använda bockställning:

- a) som har mer än två lag landgångar över varandra;
- b) vars höjd över mark eller golv överstiger 3 m eller
- c) som är uppställd på en hängställning.

2. Bredden av bockställning, uppställd på en plattform, skall vara sådan, att den lämnar tillräckligt utrymme på plattformen för materialtransport och för personer att passera.

3. Bockarna skola vara säkert fastgjorda till förhindrande att de rubbas.

§ 22. — *Stegar.*

1. Stege, vilken användes som förbindelsemedel, skall räcka minst 1 m över den högsta plats, som någon, vilken betjänar sig av stegen, kan uppnå, eller ock skall stegens ena sidostycke förlängas till nämnda höjd och tjänstgöra såsom ledstång.

2. Stegar få ej uppställas på lösa tegelstenar eller annat löst material utan skola hava ett jämnt och fast underlag.

3. Stege:

- a) skall vara säkert fästad, så att den ej kan oavsiktligt rubbas från sin övre eller nedre stödpunkt;
- b) skall, om den ej kan på betryggande sätt fästas upptill, vara säkert fästad nedtill;
- c) skall, om den ej heller kan fästas nedtill, stödjas av en man, placerad vid stegens nedre ända, för att hindra stegen från att glida.

4. Alltför stor böjning av en stege skall förhindras.

5. Stegar skola jämnt och lämpligt stödja på sina sidostycken.

6. Om stegar förbinda olika ställningsplan:

- a) skola de vara uppställda i zig-zag;
- b) skall ett inskyddat vilplan med minst möjliga passageöppning anordnas vid varje ställningsplan.

7. Stege, som saknar någon pinne eller har någon bristfällig sådan, får ej användas.

8. Stege, som har en eller flera pinnar fästade med spikar eller på annat liknande sätt, får ej användas.

9. Stegar av trä skola hava:

- a) sidostycken av erforderlig styrka, tillverkade av virke, som är fritt från synbara fel och har fibrerna löpande i längdriktningen, och
 - b) pinnar, som äro tillverkade av virke, fritt från synbara fel, och som äro infällda i sidostyckena så att ej någon pinne är fäst endast medelst spikar.
10. Plåtslagares och målares stegar få ej användas av arbetare inom andra fack.

§ 23. — Skydd vid öppningar.

1. Öppning, upptagen i byggnads golv eller i en arbetsplattform, för hisstrumma eller trappa, upphissning av material, passage för arbetare eller för annat ändamål, skall vara försedd med:

- a) ett eller flera lämpliga skyddsräck med tvärsektion av minst 30 cm², anbragta minst 1 m över golvet eller plattformen och så, att ej tomrummet under något räck överstiger 85 cm;
- b) fotbräden av sådan höjd, dock ej understigande 15 cm, att de förhindra material och verktyg att falla ned från golvet eller plattformen; fotbrädena skola anbringas så nära golvet eller plattformen som möjligt.

2. Öppning i vägg, som befinner sig lägre än 1 m från golv eller plattform, skall:

- a) förses med ett eller flera lämpliga skyddsräck med en tvärsektion av minst 30 cm², anbragta minst 1 m över golvet eller plattformen, och så, att ej tomrummet under något räck överstiger 85 cm;
- b) om så erfordras, förses med fotbräde av sådan höjd, dock ej understigande 15 cm, att den förhindrar material och verktyg att falla ned; detta bräde skall anbringas så nära golvet, plattformen eller öppningens nedre sida som möjligt.

3. Skyddsräck skall, med undantag för det i punkt 4 härnedan angivna fall, lämnas kvar, till dess det blir nödvändigt borttaga det vid öppningens definitiva tillslutande.

4. Skyddsanordningar vid öppningar må endast borttagas under den tid och i den utsträckning, som erfordras för att möjliggöra tillträde av personer eller transport eller förflyttning av material; de skola omedelbart därefter åter anbringas å sina platser.

5. När arbete utföres på eller över ett öppet bjälklag, skall detta på betryggande sätt täckas med plank eller bräder eller skola andra effektiva anordningar vidtagas till förhindrande, att personer falla ned.

§ 24. — Arbete på tak.

1. Ej må någon sysselsättas på tak, därest på grund av takets lutning, takytans beskaffenhet eller väderleksförhållandena fara för fall föreligger, med mindre betryggande åtgärder äro vidtagna till förhindrande, att personer eller föremål falla ned.

2. På tak, som äro täckta av glas eller annat mindre härkraftigt material, skola särskilda åtgärder vidtagas till förhindrande, att arbetarna av ovarsamhet beträda dylika delar och till underlättande av riskfritt reparationsarbete

3. 1) Endast vana arbetare, vilka äro fysiskt och psykiskt lämpliga, få sysselsättas med något mer avsevärt arbete på yttertak, som har en lutning överstigande 34° (2:3) eller som är halt.

2) När någon sysselsättes med dylikt arbete:

a) skola såvitt möjligt följande anordningar finnas vidtagna:

- i) lämpliga skyddsräcken;
- ii) lämplig arbetsplattform, säkert upplagd och med en bredd icke understigande 40 cm;
- iii) lämpliga och tillräckliga stegar, lejdare eller krypbräder, som äro säkert fastsatta;

b) och då det är omöjligt att vidtaga sådana anordningar, som omnämmts under a):

- i) skola säkerhetsbälten med linor, som möjliggöra för arbetarna att bereda sig säkert fäste vid byggnaden, tillhandahållas arbetarna och användas av dem;
- ii) skall, om säkerhetslinan ej kan beredas säkert fäste vid byggnaden, annan person fasthålla linan på betryggande sätt.

§ 25. — Diverse föreskrifter.

1. Varje plats, där personer, som arbeta eller passera, äro utsatta för att träffas av material, verktyg eller andra föremål, som falla ned från en höjd, överstigande 3.50 m. skall förses med skyddstak, såvida ej andra verksamma åtgärder äro vidtagna till förhindrande att föremål falla ned från sådan höjd.

2. Ställningsmaterial, verktyg eller andra föremål få ej kastas ned utan skola på lämpligt sätt nedsänkas.

3. Till varje arbetsplattform eller annan arbetsplats skall finnas tillträdesled, som är på betryggande sätt skyddad.

4. Varje arbetsplats och annan plats, vartill personer böra hava tillträde, ävensom tillträdeslederna till sådana platser skola vara tillräckligt belysta.

5. Särskild belysning skall, då så erfordras, anordnas vid alla ställnings- eller byggnadsdelar, där upphissning av material förekommer.

6. Vid uppförande, reparation, förändring, underhåll eller rivning av byggnad skola erforderliga åtgärder vidtagas till förhindrande, att arbetarna komma i beröring med elektriska ledningar eller apparater, därunder även inbegripet lågspänningsledningar och -apparater.

7. Utskjutande spikar skola slås in på eller borttagas från allt material, som användes till ställningar eller formar.

8. Material å byggnadsplatsen får ej uppstaplas eller uppläggas på sätt, som kan utsätta någon person för fara.

Del II. — Lyftanordningar.

§ 26. — Allmänna bestämmelser.

1. Bärande konstruktion, maskineri samt förankrings- och fästnanordningar för varje kran eller spel ävensom för övriga slag av lyftmaskiner samt för lyftblock skola:

- a) vara av god mekanisk konstruktion, av fullgott material och erforderlig styrka samt fria från fel;
- b) vara väl underhållna och i gott arbetsskick samt
- c) i den omfattning, konstruktionen det medger, minst en gång i veckan undersökas på platsen av maskinskötaren eller annan kompetent person.

2. Lämpliga åtgärder skola vidtagas för fastställande av lyftanordnings högsta tillåtna belastning.

3. Högsta tillåtna belastning skall tydligt angivas:

- a) på varje spel och block, som användes vid lyftning eller sänkning av last;
- b) på varje kranspira eller mast, som användes vid lyftning eller sänkning av last om 1 000 kg eller mer, samt
- c) på varje kran.

4. På kran med höj- och sänkbar utliggare skall den vid olika lutningsvinklar för utliggaren tillåtna högsta belastningen vara tydligt angiven.

5. Kran, spel eller annan lyftanordning eller del av sådan anordning får icke, med undantag för det fall, som angives i följande punkt, utsättas för större belastning än den högsta tillåtna.

6. Vid prövning av kran eller annan lyftanordning må den högsta tillåtna belastningen överskridas i den utsträckning, som den för provningen utsedda, kompetenta personen medger.

7. Medan lyftanordning användes, skola effektiva åtgärder vara vidtagna till förhindrande, att någon uppehåller sig eller passerar under lasten.

8. Last må ej lämnas hängande i lyftanordning, med mindre denna står under effektiv kontroll av ansvarig person, så länge lasten förblir hängande.

9. Skötare av kran eller annan lyftanordning skall vara vederbörligen kvalificerad.

10. Person under 18 år får ej användas för manövrering av lyftanordning, där- under inbegripet ställningsspel, eller för att giva signal till den, som manövrerar lyftanordningen.

11. Under vanliga arbetsförhållanden bör endast en person utses att ansvara för all signalering till kranföraren.

12. När lyftning eller sänkning av material utföres med tillhjälp av kran och kranföraren eller den person, som manövrerar kranen, icke kan se lasten i alla olika lägen, skall en eller flera signalmän utplaceras, så att någon av dem alltid kan se lasten på dess väg och giva kranföraren eller den, som manövrerar kranen, erforderliga signaler.

13. 1) För varje manöver, som skall utföras, skall tydlig signal vara fastställd. Den skall vara sådan, att den lätt kan höras eller ses av den person, till vilken den givas.

2) Om ljud-, färg- eller ljussignal användes, skall densamma givas med tillhjälp av effektiv anordning.

3) Signalledning skall vara tillfyllestgörande skyddad mot oavsiktlig beröring.

14. Motorer, kuggväxlar, transmissioner, elektriska ledningar och andra farliga delar av lyftanordningar skola vara försedda med betryggande skyddsanordningar, som icke få borttagas under det respektive del av lyftanordningen är i bruk. Om skyddsanordningar måste borttagas, skola desamma fortast möjligt åter anbringas av de personer, som borttagit dem, och i varje fall, innan respektive del av lyftanordningen ånyo tages i normalt bruk.

15. Vid kran eller liknande lyftanordning skall föraren finnas säker och täckt förarhytt.

16. 1) Där så skäligen låter sig göra, skall på varje kran eller annan lyftanordning förarhytt vara fullt iordningställd, innan lyftanordningen tages regelbundet i bruk; eljest skola andra lämpliga anordningar vara vidtagna till skydd för den, som manövrerar lyftanordningen, mot väder och vind.

2) Under kall väderlek skall förarhytten vid varje maskindriven kran eller annan lyftanordning vara tillräckligt uppvärmd på lämpligt sätt.

§ 27. — Spel och lyftblock.

1. Ramverk vid spel skall till alla delar vara utfört av järn.

2. När ställina användes, må trummans eller skivans diameter icke vara mindre än 400 gånger lintrådens diameter. Vid tillämpning av denna bestämmelse skall hänsyn ej tagas till linans kärntråd.

3. Är lintrumma försedd med spår:

a) skola dessas radie vara ungefär lika med och i intet fall mindre än linans;

b) skall spårens stigning aldrig vara mindre än linans diameter.

4. Lintrumma skall vara försedd med sidoflänsar, som hindra linan från att glida av trumman.

5. Kranar och spel skola vara försedda med en eller flera effektiva bromsar jämte annan skyddsutrustning, som kan vara erforderlig för att hindra hängande last från att falla.

6. På varje spel skall manöverspaken vara försedd med lämplig låsanordning.

7. Å ångdriven lyftanordning skall manöverspaken för omkastning av rörelse- riktning vara försedd med lämplig fjäderspärranordning.

§ 28. — Upphångnings- och fastsättningsanordningar.

1. Linor, som användas vid lyftanordningar för lyftning eller sänkning av material, skola vara så långa, att vid varje moment av arbetet minst två varv återstå på trumman.

2. Lina får ej användas på trumma med spår eller skiva, om linans diameter är större än vidden av trummans eller skivans spår.

3. Stållina skall vid maximalbelastning hava en säkerhetskoefficient av minst 6. Vid dimensionering av linan förutsättes denna endast vara utsatt för dragning.

4. Finnes knut å kätting eller stållina, får denna ej användas för lyftning eller sänkning av last.

5. Stållina eller kätting, avsedd för lyftning av last eller utliggare, skall vara säkert fästad vid trumman å den kran eller spel, där den användes.

6. Provisorisk fastsättning eller skarvning av lina, kätting eller annan anordning, som användes vid uppsättandet eller nedtagandet av kran, skall erbjuda betryggande säkerhet.

7. Lina, som användes för lyftning eller sänkning eller för upphängning av material, skall vara av tillfredsställande kvalitet och tillräcklig styrka samt felfri.

8. Kätting, ring, krok, schackel, lekare eller block, som användes för lyftning, sänkning eller upphängning av material, skall vara provad och märkt med tydliga siffror och bokstäver, som angiva den högsta tillåtna belastningen, samt försedd med identifieringsmärke.

9. Anordning för fastsättning eller upphängning får ej utom vid provbelastning användas med högre belastning än den högsta tillåtna.

10. Varje sådan kätting, ring, krok, schackel eller lekare, avsedd för lyftning, sänkning eller upphängning av material, som blivit förlängd, ändrad eller reparerad genom svetsning, skall noggrant provas och undersökas, innan densamma åter tages i bruk.

11. Krok, som användes för lyftning eller sänkning av material, skall antingen:

- a) vara försedd med effektiv spärrhake till förhindrande att stropp eller last glider ur kroken eller
- b) vara av sådan form, att den såvitt möjligt minskar risken för sådan urglidning.

12. Delar av krok, som under lyftning eller sänkning av last kunna komma i beröring med lina eller kätting, skola vara avrundade.

13. Då två- eller flerdubbla stroppar användas för lyftning eller sänkning av material, skola deras övre ändar vara förenade medelst schackel eller ring och ej var för sig anbringas å lyftkroken; denna bestämmelse skall dock ej gälla i fall, då hela den last, som skall lyftas eller sänkas, ej motsvarar hälften av den högsta tillåtna belastningen.

14. Vid lyftning eller sänkning av stora föremål skall den högsta tillåtna belastningen för stropparna bestämmas med hänsyn icke blott till deras styrka utan även till vinkeln mellan deras ändar eller parter.

15. Skarpa kanter på föremål få ej komma i beröring med stroppar, linor eller kättingar.

16. Kättingar, linor och stroppar samt andra hjälpmedel, som användas vid lyftanordningar, skola periodvis undersökas av kompetent person och dennes iakttagelser antecknas i ett intyg eller en särskild liggare.

§ 29. — Kranar.

1. Plattform, som uppbär kran, skall vara utförd av felfritt material samt vara av god mekanisk konstruktion med hänsyn tagen till såväl höjd och läge som till kranens lyftförmåga och räckvidd.

2. Plattform å kran skall:

- a) hava tätt golv av trä eller plåt;
- b) vara inskyddad på betryggande sätt i enlighet med förevarande reglemente;
- c) medgiva riskfritt tillträde samt
- d) vara tillräckligt stor:

- i) för att under alla förhållanden rymma förare och signalman samt
 - ii) i fråga om derrick-kran även lämna plats för den som sköter kranens vridmaskineri.
3. 1) Stationär kran skall antingen vara säkert förankrad eller, till säkerställande av dess stabilitet, på lämpligt sätt belastad med erforderlig och väl fastgjord motvikt.
 - 2) Då en kran är försedd med motvikt, skall ett diagram, utvisande motviktens läge och storlek, vara uppsatt i förarhytten.
 - 3) Varje rörlig kran skall vara försedd med anordning för dess fastlåsnings vid kranbanans räls.
 - 4) Å plattform, ställning eller annan plats, där kran förflyttas, skall, såvitt möjligt, finnas fri passage vid varje läge av kranen. Sådan passage skall hava en bredd av minst 60 cm mellan kranens rörliga delar och de fasta delarna eller kanten av plattformen, ställningen eller den eljest ifrågakommande platsen.
5. Om det vid något tillfälle skulle visa sig omöjligt att på något ställe bevara en minst 60 cm bred passage, skola erforderliga åtgärder vidtagas för att då förhindra tillträde till sådant ställe.
6. Räls för rörliga kranar skola hava lämplig sektion och slät löpbana.
7. Följande föreskrifter skola äga tillämpning å spårana för rörliga kranar, antingen densamma vilar på marken eller ej:
- a) Spårbanan skall vara lagd på tillfredsställande sätt.
 - b) Samtliga stöd skola vara av tillräcklig styrka och väl underhållna.
 - c) Banans slutpunkter skola förses med stoppskor eller buffertar.
8. Räls för rörliga kranar skola, för så vitt ej andra åtgärder äro vidtagna till säkrande av rälsförbindningen och till förhindrande av någon avsevärd ändring av spårvidden:
- a) vara förbundna medelst skarvjärn eller dubbla rälsstolar samt
 - b) vara säkert fästade vid syllarna.
9. Rörlig kran spårana och vändskiva skola vara monterade med största omsorg och i enlighet med reglerna för en god konstruktion.

§ 30. — *Provning och besiktning av kranar. — Intyg.*

1. Kran får ej användas utan att hava blivit provad och besiktigad av kompetent person, handlande å inspektionsmyndighetens vägnar, och utan att denne däröver utfärdat intyg enligt fastställt formulär. I sådant intyg skall angivas den högsta tillåtna belastningen vid olika lutningsvinklar för utliggaren ävensom den största lutningsvinkel, med vilken utliggaren får användas.
2. Besiktning och provning enligt denna paragraf skola upprepas:
 - a) med sådana regelbundna mellanrum, som föreskrivas av vederbörande myndighet, samt
 - b) efter varje väsentlig förändring eller reparation av kranen.
3. Den i senaste intyg angivna högsta tillåtna belastningen vid varje lutningsvinkel:
 - a) får ej överstiga 80 % av den maximibelastning, för vilken kranen vid respektive lutningsvinkel blivit utsatt under provningen, samt
 - b) får ej vara större än den av tillverkaren angivna arbetsbelastningen.

§ 31. — *Derrick-kranar.*

1. Den största lutningsvinkel, med vilken derrick-krans utliggare må användas, skall tydligt angivas å kranen.
2. Då utliggaren befinner sig i största lutningsvinkel, skall minst två varv lina kvarligga på den trumma, som reglerar utliggarens lutning.

3. Skotsk derrick-krans utliggare får ej placeras mellan kranens bakre stag.
4. Kran med hög- och sänkbar utliggare skall förses med effektiv låsanordning mellan tillkopplingen av trumman för utliggaren och trummans spärrhake, för såvitt ej:
 - a) trumman för lyftning av lasten och trumman för utliggaren drivas oberoende av varandra eller
 - b) den mekanism, som driver trumman för utliggaren, är självspärrande.
5. Om derrick-krans stag icke kunna vara jämnt fördelade, skola andra åtgärder vidtagas, som trygga kranens säkerhet.
6. Alla anordningar för en krans förankring skola undersökas vid varje tillfälle före kranens uppsättning.
7. Uppsättningen av kranar skall övervakas av kompetent person.
8. Kran skall efter varje uppsättning på en byggnadsplats, och innan densamma tages i bruk, provas på platsen av kompetent person.
9. Kranar skola provas beträffande förankring genom att varje förankringsstag utsättes för en påkänning, motsvarande maximal lyftning eller dragning, antingen:
 - a) genom belastning, som med 25 % överskrider den maximalast, som kranen med ifrågavarande uppställning är avsedd att kunna lyfta eller
 - b) genom mindre belastning, så anordnad att den utövar lika stor dragning på förankringen.
10. Om vid provningen dragningspåkänningen på något av förankringsstagen med mindre än 25 % överstiger den påkänning, som skulle utövas vid högsta tillåtna belastning, skall ett belastningsdiagram, motsvarande kranens befintliga förankring, uppsättas på plats, där det är lätt synligt för kranföraren.

§ 32. — *Automatiska belastningsvisare.*

1. Kran får ej, oberoende om utliggaren är reglerbar eller ej, tagas i bruk utan att vara försedd med en automatisk visare, som:
 - a) för kranföraren eller annan person, som manövrerar kranen, tydligt anger, om den last, som transporteras, närmar sig den för varje lutning av kranarmen tillåtna högsta belastningen, samt
 - b) giver tydlig ljudsignal, när den transporterade lasten överskrider kranens högsta tillåtna belastning vid någon lutning av utliggaren.
2. Föreskrifterna i föregående punkt gälla icke:
 - a) derrick-kranar med stag;
 - b) handdrivna kranar, som endast användas för uppsättning eller nedtagning av annan kran, eller
 - c) kranar, som hava en högsta tillåtna belastning av 1,000 kg eller mindre; i alla dylika fall skall dock ett anslag, utvisande den högsta tillåtna belastningen vid olika lutningsvinklar för utliggaren, vara uppsatt på kranen.

§ 33. — *Diverse föreskrifter för användandet av kranar.*

1. 1) Kran får ej användas annat än till direkt lyftning eller sänkning av last, med mindre kranens stabilitet därigenom icke riskeras.
- 2) Last, som befinner sig i vinkeln mellan bakstagen på en skotsk derrickkran, får ej flyttas medelst kranen.
2. Då mer än en kran eller ett spel erfordras för lyftning eller sänkning av last:
 - a) skola maskineriet, uppställningen och använda hjälpmedel vara så anordnade och fästade, att ej någon kran eller något spel vid något tillfälle belastas utöver sin högsta tillåtna belastning eller får sin stabilitet rubbad vid lyftning eller sänkning av lasten;

b) skall en person vara särskilt utsedd att samordna manövreringen av de samverkande redskapen.

3. När last kan förmodas närma sig högsta tillåten belastning, skall man för att försäkra sig om att luftanordningen säkert kan bära densamma, företaga prov genom att lyfta lasten ett kort stycke.

§ 34. — Hissar.

1. Hiss (d. v. s. lyftanordning, som är försedd med korg eller plattform, som styres av gejder), vilken användes för lyftning och sänkning av material, skall uppfylla fordringarna i denna paragraf.

2. 1) Hisschakt skall vara försedd med hela väggar eller annan lika effektiv inhägnad:

a) vid marknivån på alla sidor samt

b) vid alla andra nivåer på alla sidor, vartill tillträde är berett.

2) Hisschakts väggar skola, utom vid ingångar, nå minst 2 m över golv eller plattform eller annan plats, vartill tillträde är berett.

3. Ingång till hiss skall vara försedd med tät grind eller annan lika effektiv avstängning, som:

a) är minst 1 m hög samt

b) stänges automatiskt, när hissplanet lämnar stannplan.

4. Ingång till hiss skall vara lämpligt upplyst.

5. Gejder för hissplan skola erbjuda tillräckligt motstånd mot böjning och tillräcklig säkerhet mot knäckning, om hisskorgen stoppas av fångapparat.

6. Hissplan skall vara så konstruerat, att säker transport erhålles.

7. På hissplan, som användas för trallvagnstransport, skola trallorna på betryggande sätt hållas i säkert läge.

8. Motvikt, bestående av flera delar, skall åstadkommas av för ändamålet särskilt konstruerade och fast förbundna delar.

9. Motvikt skall löpa mellan gejder.

10. Om två eller flera hisslinor användas, skall lasten jämnt fördelas på dem.

11. Hisslina skall vara i ett enda stycke.

12. Hisslinornas ändar skola fastsättas vid hissplanet antingen medelst splits, lätt lindad med ståltråd, eller med tillhjälp av lås eller klammor. Där det är möjligt, skall kaus användas.

13. Fastsättning av lina vid lintrumma skall utföras på betryggande sätt.

14. Lina skall vara så lång, att den lämnar två varv om trumman, när hisskorgen eller hissplanet är i sitt lägsta läge, och av sådan dimension, att den har en säkerhetsfaktor av minst 8 vid högsta tillåtna belastning.

15. När ställina användes, skall linskivans eller trummans diameter vara minst 400 gånger större än trådarnas i linan diameter.

16. Om lintrumman är försedd med spår:

a) skall spårens radie vara ungefär densamma och i intet fall mindre än linans;

b) får spårens stigning aldrig vara mindre än linans diameter.

17. Lintrumma skall vara försedd med flänsar, som hindra linan från att glida av trumman.

18. Det får ej vara möjligt att kasta om rörelseriktning av hissmaskineri utan att först hava stannat detsamma.

19. Hissmaskineri får icke kunna sättas i gång från hissplanet.

20. Hjul med spärrhake, som måste frigöras, innan lastplanet sänkes, får ej användas.

21. Om den person, som manövrerar hissen, ej tydligt kan iakttaga hissplanet i alla lägen, skola anordningar vidtagas för effektiv signalering till nämnda person från ansvarig person, som kan iakttaga lastplanet i alla lägen.

22. 1) När hissplanet är i vila, skall bromsen vara automatiskt tillkopplad.
 2) Under lastning och lossning skall hissplanet dessutom vara fastlåst medelst stoppklossar eller andra liknande anordningar.
23. Hiss skall vara försedd med anordningar, som stoppa hissmaskineriet, då hissplanet når sitt högsta stannplan.
24. Ovanför det högsta stannplanet skall lämnas ett fritt utrymme, högt nog att medgiva tillräcklig, obehindrad rörelse för korgen eller hissplanet i händelse av överspelning.
25. 1) Hiss må ej användas, förrän den blivit provad och besiktigad av kompetent person och denne däröver utfärdat intyg enligt fastställt formulär.
 2) Dylig provning och besiktning skall upprepas:
 a) med regelbundna mellantider, som bestämmas av vederbörande myndighet, samt
 b) efter varje väsentlig ändring eller reparation och efter varje nyuppsättning.
26. 1) Ovanstående bestämmelser äga tillämpning å hissar, som uteslutande användas till att lyfta eller sänka material.
 2) Hiss må ej användas till persontrafik, med mindre:
 a) tillåtelse därtill givits av vederbörande myndighet eller
 b) hissen motsvarar de villkor i avseende å anordnande och gång, som föreskrivas beträffande hissar, vilka användas till transport av personer i industriella företag.
27. Följande anslag, avfattade med tydliga bokstäver, skola uppsättas på i ögonen fallande sätt:
 a) på alla hissar:
 i) på hissplanet: lastförmågan i kilogram eller annan vanlig tyngdenhet samt
 ii) på hissmaskineriet: lyftförmågan i kilogram eller annan vanlig tyngdenhet;
 b) på hissar, rörande vilka tillstånd eller intyg meddelats beträffande persontransport:
 på hissplanet eller hisskorgen: det högsta antalet personer, som på en gång får begagna hissen;
 c) på varuhissar, som uteslutande äro avsedda för transport av material:
 på varje ingång till hissen: »Varuhiss: Persontrafik förbjuden.»

§ 35. — Diverse föreskrifter.

1. Erforderliga åtgärder skola vidtagas för att skydda arbetare, som undersöka eller smörja kran eller hiss.
2. Personer få ej transporteras med kran — undantagandes å förarplattformen — och ej heller med hiss för skottkärror eller murbrukstråg.
3. Varje del av last, som lyftes eller sänkes, skall vara på lämpligt sätt upphängd och stödd till förebyggande av fara.
4. 1) Varje behållare, som användes för upphissning av tegelstenar, tegelpannor, skiffer eller annat material, skall vara på sådant sätt tillsluten, att ingen del av materialet kan falla ned.
 2) Om löst material eller lastade skottkärror placeras direkt på ett hissplan för lyftning eller sänkning, skall hissplanet vara kringskyddat.
 3) Material får ej lyftas, sänkas eller eljest förflyttas på sätt, som kan förorsaka häftiga stötar.
5. Vid upphissning av skottkärra får hjulet ej användas för upphängning, med mindre verksamma åtgärder vidtagits för att hindra axeln att glida ur sina lager.
6. När fristående lyftmast användes, skall densamma stagas med linor på sådant sätt, att den ej kan stöta mot ställningen.
7. Utliggare för lyftning av material får ej fästas vid ställningsspira eller förlängning av dylk.

8. Om ej utliggare utan endast hissblock användes, kan detta fästas vid en tvärbjälke, om denna:

- a) har tillräcklig bärkraft och är fästad vid minst två spiror eller förlängningar av spiror på sätt, som föreskrives för horisontalband, samt
- b) ej samtidigt tjänstgör som horisontalband i ställningen.

9. Om lyftanordning eller del därav är rörlig längs en ställning, skola erforderliga åtgärder vidtagas till förhindrande, att personer på ställningen kunna tillfogas stötar av lyftinrättningen eller någon dess del.

10. Lyftning av laster vid ställen, där regelbunden trafik förekommer, skall ske på inhägnad plats, eller om detta är omöjligt (t. ex. i fråga om skrymmande gods), skola åtgärder vidtagas för att provisoriskt stoppa eller omlägga trafiken.

11. Erforderliga åtgärder skola vidtagas till förhindrande, att last under lyftning eller sänkning kommer i beröring med något föremål på sådant sätt, att del av lasten eller föremålet kan komma att rubbas ur sitt läge.

Del III. — Skyddsutrustning och första hjälp vid olycksfall.

§ 36. — Skyddsutrustning.

1. Där så är nödvändigt, skall arbetsgivaren förse arbetarna med tillräckligt antal gasmasker, skyddsglasögon och säkerhetsbälten av godkänd modell.

2. Säkerhetsbälten skola vara försedda med linor av tillräcklig längd och styrka.

§ 37. — Räddningsredskap.

När arbete pågår i närheten av plats, där fara för drunkning förefinnes, skall erforderlig utrustning anskaffas och hållas lätt tillgänglig samt alla andra nödiga åtgärder vidtagas för snabb räddning av varje person i fara.

§ 38. — Utrustning för första hjälp vid olycksfall.

1. På varje plats, där byggnadsarbete pågår, skola lämpliga anordningar, såsom tillhandahållande av lätt tillgängliga och tydligt kännetecknade första-hjälplådor eller -skåp, vidtagas för snabb behandling av alla skador, som sannolikt kunna ådragas under arbetet.

2. Dylika första-hjälplådor eller -skåp skola omhänderhavas av ansvarig person, som helst bör vara utbildad att lämna den första hjälpen.

Del IV. — Diverse föreskrifter.

§ 39. — Meddelande av bestämmelserna åt arbetarna.

Förevarande reglemente eller sådana utdrag av detsamma, som vederbörande myndighet föreskriver, skola tillhandahållas arbetarna eller på ett i ögonen fallande sätt anslås å lämpliga platser samt där vidmakthållas.

§ 40. — Arbetsgivares skyldighet att iakttaga föreskrifterna i delar I—III.

Arbetsgivare är skyldig att iakttaga föreskrifterna i delar I—III av detta reglemente.

§ 41. — Samarbete mellan arbetsgivare och arbetare eller andra personer.

1. Varje anställd person och varje person, som befinner sig på arbetsstället, skola samverka med arbetsgivaren till förverkligande av föreskrifterna i detta reglemente.

2. Varje anställd person skall utan dröjsmål avhjälpa eller till arbetsgivaren eller arbetsledaren rapportera varje bristfällighet, som han upptäcker i anläggningen

eller hjälpmedlen ävensom varje av någon person företagen handling, som kan försäkra ett olycksfall.

3. Ingen får utan medgivande av arbetsgivaren eller hans ansvariga förman rubba, flytta, borttaga, skada eller förstöra anläggning eller säkerhetsanordning, som föreskrives i detta reglemente.

4. Varje anställd person skall på rätt sätt använda sig av alla säkerhets- och andra anordningar, vidtagna till hans skydd, samt iakttaga alla säkerhetsföreskrifter, som beröra hans arbete.

5. Varje arbetare skall iakttaga nödiga försiktighetsmått för egen och varje annan å arbetsstället sig uppehållande persons säkerhet samt avhålla sig från varje handling, som kan utsätta honom eller annan person för fara.

6. Ingen anställd person må gå till eller från sin arbetsplats på annat sätt än med begagnande av de säkra in- och utgångar, som äro iordningställda.

9) Rekommendation (nr 54) angående inspektion inom byggnadsindustrien.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde

och beslutit antaga vissa förslag angående inspektion inom byggnadsindustrien, vilken fråga är inbegripen under första punkten på dagordningen för sammanträdet,

samt beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjugotredje dagen i juni år ett tusen niohundra trettiosju efterföljande rekommendation, som skall benämnas »Rekommendation angående inspektion (byggnadsindustrien), 1937».

Med hänsyn till att konventionen och rekommendationen angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustrien), 1937, innehålla vissa bestämmelser rörande arbetsinspektion;

med erinran att konferensen vid sitt femte sammanträde (1923) antagit en rekommendation angående arbetsinspektion;

med hänsyn till att det beträffande byggnadsindustrien är önskvärt, att medlemmarna jämväl måtte uppmärksamma vissa bestämmelser, som icke äro upptagna i ovannämnda konvention eller rekommendation,

hemställer konferensen, att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte beträffande inspektion inom byggnadsindustrien beakta efterföljande principer och regler.

1. Alla arbeten, som äro att hänföra till uppförande, reparation, ändring, underhåll eller rivning av byggnader, böra underkastas inspektion.

2. Den myndighet, åt vilken nämnda inspektion är uppdragen (i det följande benämnd inspektionsmyndigheten), bör vara ett offentligt organ, utrustat med de befogenheter, som kunna erfordras för tryggande av en noggrann tillämpning av gällande lagar och andra författningar.

3. Genom föregående yrkesutbildning och undergångna examina, som skola avse alla lämpliga tekniska och administrativa ämnen, böra inspektörerna erbjuda nödiga garantier för kompetens att kunna på effektivt sätt övervaka tillämpningen av bestämmelserna angående arbetarnas säkerhet i byggnadsindustrien.

4. För att trygga en effektiv samverkan mellan inspektionsmyndigheten och företagens chef bör den nationella lagstiftningen göra nämnda chef ansvarig:

- a) för ständigt och lämpligt övervakande av arbetena, så att gällande säkerhetsföreskrifter iakttagas;
- b) för vidtagande av alla övriga möjliga och nödvändiga åtgärder till förebyggande av olycksfall och särskilt till undvikande att till arbeten, som kunna befaras medföra risk för olycksfall, användas personer, vilka han vet vara döva eller hava bristande synförmåga eller benägenhet för svindel;
- c) för underrättande, på sätt den nationella lagstiftningen bestämmer, av inspektionsmyndigheten om varje arbetsföretag inom byggnadsindustrien, vilket han ämnar igångsätta;
- d) för rapportering, på sätt den nationella lagstiftningen bestämmer, till vederbörande myndighet av alla inom företaget inträffade olycksfall.

10) Rekommendation (nr 55) angående samverkan till förekommande av olycksfall inom byggnadsindustrien.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde och beslutit antaga vissa förslag angående samverkan till förekommande av olycksfall inom byggnadsindustrien, vilken fråga inbegripes under den första punkten på dagordningen för sammanträdet, samt beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation,

antager denna, den tjugotredje dagen i juni år ett tusen nio hundra trettiosju efterföljande rekommendation, som skall benämnas »Rekommendation angående samverkan till förekommande av olycksfall (byggnadsindustri), 1937».

Med hänsyn till att det utöver konventionen och rekommendationen angående säkerhetsföreskrifter (byggnadsindustri), 1937, rekommendationen angående inspektion (byggnadsindustri) 1937 och rekommendationen angående förekommande av olycksfall i arbete, 1929, är önskvärt att få till stånd en särskild rekommendation angående förekommande av olycksfall inom byggnadsindustrien medelst säkerhetsorganisationer,

hemställer konferensen, att varje medlem av internationella arbetsorganisationen måtte taga under övervägande efterföljande principer och regler beträffande förekommandet av olycksfall inom byggnadsindustrien:

1. Det är önskvärt, att inom byggnadsindustrien måtte upprättas organisationer för förekommande av olycksfall, vilka organisationer skulle åvägbringa samverkan mellan alla dem, som söka få till stånd en minskning av olycksfallens antal och svårighetsgrad och detta särskilt beträffande de olycksfallsrisker, rörande vilka inga lagstadgade föreskrifter finnas meddelade.

2. För att åstadkomma en effektiv dylik samverkan borde inom alla företag, där så är möjligt, upprättas en särskild säkerhetsorganisation, innefattande representanter för arbetsgivaren och personalen.

3. Det skulle jämväl vara önskvärt att, i den form och inom de gränser inspektionsmyndigheten bestämmer, få till stånd en direkt samverkan mellan vederbörande inspektör, arbetsgivaren och representanter för företagens personal.

4. Propagandan för säkerheten inom byggnadsindustrien skulle kunna göras mer effektiv genom ständig samverkan mellan inspektionsmyndigheten och alla av ämnet berörda organisationer; säkerhetsorganisationer (blandade eller särskilda) av arbetsgivare och arbetare; fackliga arbetsgivar- och arbetarorganisationer; föreningar av arkitekter eller ingenjörer; föreningar för standardisering m. fl. samt inrättningar (offentliga, halvoffentliga eller enskilda) för olycksfallsförsäkring.

5. 1) Periodiska möten borde hållas av representanter för de i föregående moment omnämnda organisationerna med representanter för inspektionsmyndigheten jämte representanter för andra offentliga organ.

2) Sådana möten skulle hava till uppgift att gemensamt undersöka metoder, som kunde vara ägnade att förbättra förekommandet av olycksfall inom byggnadsindustrien.

6. Inspektionsmyndigheten borde medverka till förekommandet av olycksfall genom att samarbeta med alla, som vore intresserade för en nödvändig propaganda, vilken kunde utövas under exempelvis följande former: undervisning om säkerheten (instruktionssammankomster, demonstrationer, möten, föredrag, biografföreställningar), utdelning av handböcker, broschyrer, tidskrifter eller andra publikationer, som återgiva eller analysera olycksfallsstatistik, samt uppsättande av, såvitt möjligt, illustrerade anslag.

11) Rekommendation (nr 56) angående yrkesutbildning för byggnadsindustrien.

Internationella arbetsorganisationens generalkonferens,

vilken av styrelsen för internationella arbetsbyrån sammankallats till Genève och där samlats den 3 juni 1937 till sitt tjugotredje sammanträde och beslutit att antaga vissa förslag angående yrkesutbildning för byggnadsindustrien, vilken fråga är inbegripen under första punkten på dagordningen för sammanträdet,

samt beslutit, att dessa förslag skola taga form av en rekommendation, antager denna, den tjugotredje dagen i juni år ettusen nio hundra trettiosju efterföljande rekommendation, som skall benämnas »Rekommendation angående yrkesutbildning (byggnadsindustrien), 1937».

Konferensen,

som erinrar, att den vid sitt tolfte sammanträde (1929) antagit en rekommendation angående förebyggande av olycksfall i arbete, vilken rekommendation i en av sina delar behandlar frågan om yrkesutbildning,

och anser, att yrkesutbildning, med hänsyn till risken för olycksfall, är av särskilt stor betydelse för byggnadsindustrien,

förordar, att tekniska och yrkesskolors undervisningsplaner beträffande byggnadsindustrien skola innefatta teoretisk och praktisk undervisning rörande:

- a) de material, som användas för uppförande av ställningar, samt principerna för ställningars uppförande och underhåll;
- b) konstruktion och underhåll av lyftanordningar, som användas inom byggnadsindustrien;
- c) anordnande och övervakande av säkerhetsåtgärder å byggnadsplatserna;
- d) säkerhetsföreskrifterna angående byggnadsarbete.